เสะโอ ไมโกะ เขียน
สุรีรัตน์ งานสง่าผงษ์ แปล

และแล้ว...ไม้ผลัดก็ถูกส่งต่อ

ส่งต่อไออุ่นแห่งความหวัง

そして、バトンは渡された

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี่ @booktime

เสะโอ ไมโกะ เขียน
สุรีรัตน์ งามสง่าพงษ์ แปล

ส่งต่อไออุ่นแห่งความหวัง
そして、バトンは渡された

เสะโอ ไมโกะ เขียน
สุรีรัตน์ งามสง่าพงษ์ แปล

SOSHITE, BATON WA WATASARETA by SEO Maiko
Copyright © 2018 SEO Maiko
All rights reserved.
Original Japanese edition published by Bungeishunju Ltd. in 2018.
Thai translation rights in Thailand reserved by Book Time Co., Ltd.,
under the license granted by SEO Maiko arranged with Bungeishunju Ltd., Japan
through Japan UNI Agency, Inc., Tokyo and Arika Interrights Agency,Bangkok

พิมพ์ครั้งที่ 1 มีนาคม 2564
จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ ไดฟุกุ บริษัท บุ๊ค ไทม์ จำกัด
ISBN 978-616-14-0341-6

ไมโกะ, เสะโอ.
ส่งต่อไออุ่นแห่งความหวัง.-- กรุงเทพฯ : บุ๊ค ไทม์, 2564.
336 หน้า.
1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. สุรีรัตน์ งามสง่าพงษ์, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.
895.63
ISBN 978-616-14-0341-6

ประธานกรรมการบริหาร	จินตนา เฉลิมชัยกิจ
กรรมการผู้จัดการ	อลีน เฉลิมชัยกิจ
ที่ปรึกษา	ลัลตรา วรสุมาวงษ์ นิวะบะระ
บรรณาธิการบริหาร	วรุตม์ ทองเชื้อ
บรรณาธิการต้นฉบับแปล	ชลฎา เจริญวิริยะกุล
บรรณาธิการเล่ม	พริมากรณ์ ถึงสุข, รุจี บุญยมาลิก
ออกแบบปกฉบับภาษาไทย	วราภรณ์ สมพล
ศิลปกรรม	รุ่งฤทัย ศรีสุข
พิสูจน์อักษร	ณรงค์ พึ่งบุญพา
ฝ่ายการตลาด	อัคคณัฐ ชุมนุม
ฝ่ายขาย	มนัญชยา ศิริวงษ์
ฝ่ายประสานงานโรงพิมพ์	สุรินทร์ บูระณา
จัดจำหน่ายโดย	บริษัท บุ๊ค ไทม์ จำกัด 214 ซ.พระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด เขตจอมทอง กทม. 10150 โทรศัพท์ : 0 2415 2621, 0 2415 6507

พิมพ์บน กระดาษถนอมสายตากรีนรีด www.greenread.com

จากใจสำนักพิมพ์

"ส่งต่อไออุ่นแห่งความหวัง" หนังสือที่พูดถึงการเปรียบเปรยชีวิตของเด็กผู้หญิงคนหนึ่ง ชื่อว่า 'ยูโกะ' ซึ่งเป็นตัวเอกของเรื่อง ยูโกะคือเด็กหญิงที่โตขึ้นมาพร้อมกับผู้ปกครองที่อาจไม่ใช่พ่อหรือแม่ซึ่งเป็นผู้ให้กำเนิด และถูกเปลี่ยนผู้ปกครองหลายต่อหลายครั้ง แต่เธอก็ยังมีทัศนคติที่ดี มิหนำซ้ำมองว่าเรื่องของการเปลี่ยนผู้ปกครองนั้นไม่ใช่ปัญหา ต่างกับคนรอบข้างที่ชอบตั้งคำถามเกี่ยวกับเธอในเรื่องนี้อยู่หลายครั้งก็ตาม

หนังสือเล่มนี้ได้พูดถึงชีวิตของเด็กสาวที่มองโลกในแง่ดี และยังถ่ายทอดเรื่องราวของอาหาร ดนตรี และชีวิตที่เต็มไปด้วยความฝันของเด็กผู้หญิงคนหนึ่งที่ถูกสังคมมองว่าเธอเติบโตมาอย่างมีปัญหาจากการเปลี่ยนผู้ปกครอง แต่กลับไม่เป็นเช่นนั้น เมื่อเธอสามารถเติบโตขึ้นมาเป็นเด็กสาวที่งดงามได้ เป็นเรื่องราวที่สะท้อนให้เห็นอีกมุมมองหนึ่งของคำว่า 'พ่อเลี้ยง' และ 'แม่เลี้ยง' นอกจากนี้ยังมีมุมมองของคุณพ่อและคุณแม่เลี้ยงเดี่ยวในการทำหน้าที่ของตนเป็นอย่างดี ว่าต่อให้ท้ายที่สุดแล้วไม่ว่าครอบครัวที่เลี้ยงดูนั้นจะประกอบด้วยพ่อและแม่หรือต่อให้ไม่ใช่ผู้ให้กำเนิด ต่างก็สามารถมอบความรัก และกลายเป็นครอบครัวที่เปรียบเสมือนครอบครัวแท้ๆ โดยที่ไม่จำเป็นต้องเกี่ยวข้องทางสายเลือด...

สำนักพิมพ์ไดฟุกุหวังว่าผู้อ่านจะได้รับความสนุกเพลิดเพลินไปกับเรื่องราวอันน่าประทับใจ และเติบโตไปพร้อมหนูน้อยยูโกะจากผลงานชิ้นนี้

สำนักพิมพ์ไดฟุกุ

จากใจนักแปล

ตลอดช่วงเวลาระหว่างแปลนิยายเล่มนี้ ผู้แปลรู้สึกถึงความรักอันอบอุ่นภายในครอบครัวที่ตลบอบอวลภายในใจ เนื้อเรื่องในนิยายเล่มนี้ชวนให้นึกถึง “ความสุขของกะทิ” เขียนโดยคุณงามพรรณ เวชชาชีวะ ที่ผู้แปลเคยอ่าน บางครั้งโชคชะตาก็ไม่ได้ลิขิตมาให้เราได้พบกับความสุขทั้งชีวิต โมริมิยะ ยูโกะ ตัวละครเอกของเรื่อง แม้จะต้องสูญเสียแม่บังเกิดเกล้าตั้งแต่ยังจำความไม่ได้และพลัดพรากจากพ่อแท้ๆ ด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์จากการตัดสินใจของตัวเธอเอง จนชีวิตต้องผกผันเปลี่ยนที่อยู่เปลี่ยนผู้ปกครองซ้ำแล้วซ้ำเล่า แต่เธอกลับได้รับความรักอย่างบริสุทธิ์ใจจากผู้ใหญ่ใจดีทุกคนที่ผ่านเข้ามาในชีวิต หากมองผิวเผิน คนภายนอกอาจมองว่าเธอมีชีวิตที่น่าสงสาร แต่ปมด้อยเหล่านั้นมิได้ทำให้เธอรู้สึกขาดรักเลย ในขณะเดียวกัน ก็มีมุขตลกน่ารักๆ ชวนให้ยิ้มอยู่เป็นระยะๆ ด้วยเหตุนี้ ผู้แปลจึงมั่นใจเหลือเกินว่านิยายเล่มนี้จะทำให้ผู้อ่านอิ่มเอมใจและรู้สึกถึงคุณค่าของความรักที่เกิดภายในครอบครัว มาเติมความรักให้แก่กันนะคะ

สุรีรัตน์ งามสง่าพงษ์

ส่งต่อไออุ่นแห่งความหวัง

จะทำอะไรกินดีนะ เช้าของฤดูใบไม้ร่วงที่ท้องฟ้าสดใสสบายๆ รีบกุลีกุจอตรงไปยังห้องครัว แต่กลับนึกเมนูไม่ออก

เรื่องสำคัญในชีวิตอย่างนี้ต้องคัตสึด้ง[1]สิ ไม่เอาดีกว่า พิลึกไป ไม่ได้จะไปแข่งขันอะไรที่ไหนสักหน่อย งั้นเอาเกี๊ยวซ่าที่เพิ่มพลังให้ดีกว่า อาจต้องใช้พลังงานมากกว่าที่คิด ไม่ได้สิ วันสำคัญอย่างนี้จะให้มีกลิ่นกระเทียมเหม็นคลุ้งได้ยังไง งั้นทำข้าวห่อไข่แล้วเขียนข้อความบนไข่ด้วยซอสมะเขือเทศดีมั้ยนะ เดี๋ยวจะทำให้ยูโกะจังขนลุกอีกหรือเปล่านะ หรือจะทำฮัมบากุ[2]กับข้าวอบชีสกระทะร้อน ลองเรียบเรียงเมนูเด็ดในหัวที่มีเพิ่มขึ้นจนน่าตกใจตลอดช่วงแปดปีที่ผ่านมานี้ ถึงทำอะไรให้กิน ยูโกะจังก็คงบอกว่า “หนักท้องไปสำหรับตอนเช้า” แต่ก็กินจนเกลี้ยง วันนี้คงมีเรื่องคุยไม่จบไม่สิ้นแน่ๆ เมนูที่เย็นแล้วก็ยังอร่อยแถมกินง่ายน่าจะเหมาะที่สุด

“คุณโมริมิยะทำเมนูไข่ให้กินมาตั้งเยอะตั้งแยะ แต่ออมเล็ตที่คุณโมริมิยะทำเนี่ยนุ่มกำลังดี อร่อยที่สุดเลยค่ะ”

เหมือนยูโกะจังเคยพูดแบบนั้นนะ จริงสิ ทำแซนด์วิชสอดไส้ออมเล็ตฟูๆ นุ่มๆ ดีกว่า พอตัดสินใจได้ก็หยิบเนยแข็ง นมสด และไข่หลายฟองออกมาจากตู้เย็น

---

[1] คัตสึด้ง = ข้าวหน้าหมูทอด (คำว่า “คัตสึ” เป็นคำพ้องเสียงกับคำที่มีความหมายว่า “ชนะ”)

[2] ฮัมบากุ คือ แฮมเบอร์เกอร์แบบญี่ปุ่น เป็นเนื้อบดผสมแป้ง ขนมปัง ไข่สด และปรุงรสก่อนนำไปย่างแล้วเสิร์ฟ

ตอนที่ 1

1

แย่ละ ไม่มีอะไรกลุ้มใจเลย ถ้ามีปัญหาหรือเรื่องลำบากอะไรสักนิดก็ดีหรอก แต่หาเรื่องที่เหมาะๆ ไม่ได้เลย ปกติก็เป็นแบบนี้อยู่แล้ว แต่ในสถานการณ์แบบนี้ทำให้รู้สึกผิดทีเดียว

“ครูคิดว่าร่าเริงอย่างนั้นก็ไม่ใช่ว่าไม่ดีนะ แต่ถ้าไม่บอกเรื่องที่ลำบากอยู่หรือเป็นทุกข์ใจ ครูก็ไม่รู้หรอก”

อาจารย์มุคะอิที่นั่งอยู่ตรงหน้าพอดีพูดขึ้น

การให้คำปรึกษาแนะแนวอนาคตครั้งสุดท้ายของนักเรียนชั้นมัธยม 5 เป็นการพูดคุยกันแบบตัวต่อตัวกับอาจารย์ที่ปรึกษาที่มีโต๊ะจัดไว้อยู่ตรงหน้าแท่นสอนคั่นกลาง ห้องเรียนที่ปกติมักจะแคบอึดอัดแต่พออยู่สองคนแบบนี้แล้วกลับรู้สึกว่าห้องกว้างเหลือเกิน

ฉันไม่ได้ลำบากอะไร แถมเรื่องเดือดเนื้อร้อนใจก็ไม่มี เลยลังเลว่าต้องตอบยังไงดี

“เรื่องไหนไม่อยากเล่าไม่ต้องเล่าก็ได้ แต่ครูก็อยากรู้เกี่ยวกับเรื่องทางบ้านเอาไว้เหมือนกันนะ ว่าไง โมริมิยะ” อาจารย์พูด

“โมริมิยะ... เอ่อใช่ โมริมิยะ”

พอถูกเรียกว่า “โมริมิยะ” เสียงที่ฉันเอ่ยนามสกุลตัวเองออกมาฟังเหมือนท่องคำศัพท์ อาจารย์มองมาที่ฉันด้วยสีหน้าสงสัย คงจะคิดว่าแม้แต่นามสกุลตัวเองก็ยังไม่แน่ใจอีกเหรอ

“เอ่อ คือว่า พวกเพื่อนๆ หรือคนรอบตัวจะเรียกหนูว่ายูโกะกันหมด

น่ะค่ะ จู่ๆ เลยนึกนามสกุลไม่ออก”

พอฉันอธิบายเหตุผลจริงๆ ไป อาจารย์ก็ผงกหัวเบาๆ แล้วพูดว่า “อืม นั่นสินะ ยูโกะเป็นชื่อที่เพราะดีนะ”

ถึงยูโกะจะเป็นชื่อพื้นๆ ธรรมดา แต่ก็จริงที่ชื่อนี้ดีละนะ ตั้งแต่เกิดมาจนอายุ 17 ปี ฉันก็เห็นจริงจังว่าแบบนั้น เวลาได้ยินก็รู้สึกดี แถมคุ้นหู แต่ข้อดีที่สุดของชื่อ “ยูโกะ” คือเข้ากันได้ดีกับทุกนามสกุล

ตอนลืมตาดูโลก ฉันชื่อมิโตะ ยูโกะ หลังจากนั้นก็เปลี่ยนเป็น ทานากะ ยูโกะ แล้วก็เป็นอิสุมิงะฮะระ ยูโกะ จนตอนนี้ชื่อโมริมิยะ ยูโกะ คนที่ตั้งชื่อให้ไม่อยู่แถวนี้แล้ว ฉันเลยไม่รู้ว่าเขาคิดยังไงถึงตั้งชื่อให้แบบนี้ แต่ยูโกะก็เป็นชื่อที่เข้าได้กับนามสกุลไม่ว่าจะสั้นจะยาว จะอลังการหรือเรียบง่าย

“เจออะไรมาตั้งเยอะ แต่โมริมิยะก็ยังใจดีสมชื่อเลยนะ”

“เอ่อ ค่ะ...”

จริงอยู่ที่นามสกุลเปลี่ยนบ่อย แต่ฉันก็ไม่ได้ไปเจออะไรมามากมาย แถมไม่ได้ใจดีตรงไหน เอาเถอะอาจารย์มุคะอิที่ปกติไม่ออกปากชมใครอุตส่าห์ชมทั้งที ฉันก็เลยต้องกล่าว “ขอบคุณค่ะ” เอาไว้

“แต่ก็ยังรู้สึกว่าโมริมิยะขาดอะไรบางอย่างไปนะ จะว่าเหมือนยังไม่เปิดใจ หรือว่าเว้นระยะให้มีพื้นที่ส่วนตัวดีล่ะ”

“เอ่อ ค่ะ...”

“ถ้าคิดเรื่องอะไรอยู่ ลองพูดออกมาให้ฟังดูซิ การที่เรามีครู ก็เพื่ออย่างนี้แหละ”

“นั่นสินะคะ”

พวกอาจารย์บอกฉันหลายต่อหลายครั้งมาแต่ไหนแต่ไรว่ามีอะไรก็พูดออกมา ไม่ใช่แค่อาจารย์ที่ปรึกษาคนเดียว ครูห้องพยาบาลไปจนถึงนักสังคมสงเคราะห์ของโรงเรียนก็เรียกฉันไปคุยเป็นระยะ พวกอาจารย์รอว่าเมื่อไรฉันจะยอมสารภาพปัญหากลุ้มใจ สิ่งที่ฉันต้องมีคือปัญหากลุ้มใจ

ไงละ ทั้งที่อ้าแขนยอมรับฟังกันขนาดนี้ แต่กลับไม่มีอะไรจะปรึกษาจนฉันรู้สึกผิด ต้องมีเรื่องเศร้าสะเทือนใจสักเหตุการณ์ไว้เพื่อเวลาแบบนี้ ก่อนอื่นต้องกุเรื่องกลุ้มใจขึ้นมาก่อนให้เอาตัวรอดจากตรงนี้ได้ แต่เหมือนสายตาเฉียบคมของอาจารย์มุคะอิจะมองทะลุปรุโปร่งซะแล้ว ถ้าจะให้ยกเรื่องอะไรที่ลำบากก็คงต้องยกเอาตอนเวลาแบบนี้นั่นละ อุตส่าห์ใช้ชีวิตแบบธรรมดาอยู่ทุกวี่ทุกวันแท้ๆ กลับต้องละอายใจเหมือนไปหักหลังความคาดหวังของใคร ไม่ได้ฝืนอะไรแต่กลับถูกเป็นห่วงเพียงเพราะสบายดีอยู่ ต้องรู้สึกถึงข้อด้อยของตัวเองทั้งที่ใช้ชีวิตธรรมดา เรื่องนั้นต่างหากละที่ไม่มีความสุข

“อืม ไม่มีนักเรียนยอมเปิดอกคุยกับครูเหรอเนี่ย”

อาจารย์ยอมแพ้ฉันที่เอาแต่อมพะนำหรืออย่างไรไม่รู้เลยพูดออกมาด้วยน้ำเสียงสบายๆ

สิ่งที่อาจารย์มุคะอิต่างจากอาจารย์คนอื่นที่ผ่านมาก็คือสายตาที่มองมานั้นไม่ใช่ความสงสาร แต่เป็นความสงสัย ไม่ใช่ “น่าสงสารเหลือเกิน” แต่เป็น “กำลังคิดอะไรอยู่กันแน่” มันน่าจั๊กจี้ที่ถูกรู้สึกสงสาร แต่การมาถามฉันที่ไม่ทุกข์ร้อนว่า “จริงๆ แล้วคิดยังไง” ก็แย่เหมือนกัน

“ว่าแต่วิทยาลัยโซนาดะใช่มั้ย”

อาจารย์มองไปที่ใบสำรวจการวางแผนชีวิตในอนาคต

“เอ่อ ค่ะ ใช่ค่ะ”

จริงด้วย นี่ไม่ใช่ที่ที่จัดขึ้นเพื่อปรึกษาปัญหาชีวิตแต่เป็นการปรึกษาการวางแผนชีวิตในอนาคต ฉันรอดตัวแล้วไม่ต้องมาเปิดใจ จึงผงกหัวอย่างแรง

“ทำไมถึงจะไปต่อวิทยาลัยล่ะ ความสามารถระดับโมริมิยะครูว่าไปต่อมหาวิทยาลัยหลักสูตร 4 ปีได้สบายๆ เลยนะ”

“เพราะโรงเรียนที่อยู่ใกล้และจะได้สอบผ่านเกณฑ์คุณสมบัติของนักโภชนาการคือภาควิชาวิทยาศาสตร์ชีวภาพของวิทยาลัยโซนาดะค่ะ หนูคิดไว้ถ้าได้ทำงานเกี่ยวกับอาหารก็คงดีน่ะค่ะ... ถ้าเรียนที่วิทยาลัยโซนาดะ

จะสอบผ่านเกณฑ์คุณสมบัติของผู้เชี่ยวชาญด้านอาหารได้ด้วย เลยเป็นที่ที่อยู่ใกล้แล้วก็ตอบโจทย์ตามความต้องการค่ะ”

“เข้าใจแล้ว คิดเรื่องการเลือกเส้นทางอาชีพได้ถี่ถ้วนดีนะ อืม ครูก็ว่าดี แถมยังโอกาสสูงที่จะสอบเข้าได้ด้วย”

“ขอบคุณค่ะ”

อาจารย์มุคะอิเป็นอาจารย์ที่มีประสบการณ์เชี่ยวชาญ อายุ 50 กว่าปี ใบหน้าไม่แต่งแต้มเครื่องสำอางใดๆ มัดผมรวบตึง แลดูเย็นชาเหลือเกิน ราวกับมีชีวิตอยู่เพื่องานสอนวิชาการเท่านั้น มีอาจารย์ที่ชอบเล่าเรื่องตลกหรือเรื่องแปลกของตัวเองให้ฟังอยู่ไม่น้อย แต่อาจารย์มุคะอิจะไม่คุยเรื่องไร้สาระเลย ทำให้ไม่มีใครรู้เรื่องส่วนตัวของอาจารย์เลย

“งั้นก็แค่นี้ละ”

อาจารย์ตัดบทแค่นั้น

ที่อาจารย์บอกว่าคิดเรื่องการเลือกเส้นทางอาชีพได้ละเอียดดี หมายความว่ายังไงกัน หรืออยากบอกว่าฉันทำตัวเหลวไหลเรื่องอื่นหรือเปล่า อยากเอ่ยถามแต่พอดีอาจารย์เรียกชื่อนักเรียนคนต่อไปซะก่อน ช่างมันเถอะ ไหนๆ อาจารย์ก็บอกว่าฉันมีโอกาสสูงที่จะสอบเข้าวิทยาลัยโซนาดะได้อยู่แล้ว ฉันน้อมศีรษะเล็กน้อยแล้วเดินออกจากห้องเรียน

“คุณโมริมิยะ ถ้าคราวหน้าจะแต่งงานละก็ ช่วยแต่งกับคนใจร้ายหน่อยได้มั้ย”

ฉันพูดขณะที่ตักปลาลิ้นหมาซึ่งต้มกับเต้าหู้ ผักกวางตุ้ง เห็ดหอม ต้นหอม แล้วยังใส่โน่นนี่ในเมนูนี้เข้าปาก

“ทำไมล่ะ”

คุณโมริมิยะซึ่งหิวอยู่ตลอดเวลา ทันทีที่กลับจากที่ทำงานก็จะนั่งกินข้าวทั้งชุดสูท เขาทำหูทวนลมกับคำพูดของฉันที่บอกว่าชุดสูททั้งอึดอัด

แล้วยังจะเลอะเทอะอีกด้วย ให้ไปเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อน วันนี้เขาก็จ้วงข้าวเข้าปากเหมือนเช่นเคย

“ถึงปกติคนรอบตัวจะมีแต่คนดี ก็ลำบากอยู่เหมือนกันนะ หนูเลยว่าแม่คนต่อไปเป็นคนร้ายๆ หน่อยก็น่าจะดีกว่าป่าวนะ”

ถ้าได้ปรึกษาว่าโดนแม่ใหม่ที่มาอยู่ด้วยเกลียดเอา ดูท่าพวกอาจารย์คงตาเป็นประกายฟังเรื่องอย่างตื่นเต้น

“การมีคนดีๆ อยู่รายล้อมมันเป็นเรื่องดีทีเดียวไม่ใช่เหรอ”

“มันก็ใช่หรอกค่ะ แต่อุตส่าห์เปลี่ยนผู้ปกครองอยู่เรื่อยแท้ๆ แต่กลับไม่มีเรื่องทุกข์ร้อนใจอะไรเลยมันก็ยังไงๆ อยู่ ดูสิคะ เขายังบอกกันว่าให้ลำบากตั้งแต่เล็ก แก่ตัวไปจะได้สบาย”

“ยูโกะจังนี่น่าชื่นชมนะ แต่ว่าอายุตั้ง 17 แล้ว เรื่องทุกข์ใจสัก 2-3 เรื่องน่าจะมีนะ”

คุณโมริมิยะพูดโดยไม่วางมือจากการกิน

“เรื่องนั้นน่ะจะว่ามีก็มีละค่ะ”

ฉันมีพ่อ 3 คน แม่ 2 คน รูปแบบของครอบครัวเปลี่ยนไปถึง 7 ครั้งในช่วง 17 ปี สภาพแวดล้อมเปลี่ยนไปตลอดขนาดนี้ ฉันเคยคิดว่าหนักหนาเอาการอยู่ ไหนจะกังวลกับพ่อใหม่แม่ใหม่ ไหนจะสับสนกับการปรับตัวให้เข้ากับกฎระเบียบของบ้านนั้น แถมยังทรมานใจกับการต้องพรากจากคนที่อุตส่าห์มักคุ้นกันแล้ว แต่ฉันก็รู้สึกว่ามันยังเป็นอะไรที่ทนไหว ต่างไปจากความเศร้าหรือเรื่องทุกข์ใจที่คนรอบตัวคาดหวัง

“แต่เรื่องทุกข์ร้อนของหนูมันไม่หวือหวา เป็นเพียงแค่เรื่องขี้ปะติ๋วเท่านั้นเองนี่นา มันต้องทุกข์ระทมขมขื่นกว่านี้หน่อย...”

“ยูโกะจังบางทีก็พูดอะไรแปลกๆ นะ แต่แค่ได้คนใจร้ายเป็นแม่เนี่ยใช่ว่าจะเป็นเรื่องทุกข์ใจได้ง่ายๆ หรอก ว่าแต่ต้นหอมนี่นุ่มละลายในปากเลยนะเนี่ย อร่อยจัง”

“ขอบคุณค่ะ”

คุณโมริมิยะชมฉันเสมอเวลาที่เตรียมอาหารเย็นให้

“ยูโกะจังมีความคิดพิลึกๆ ก็จริง แต่เรื่องการเลือกของมาปรุงอาหารนี่เก่งนะ”

“ก็แค่โยนลงไปแบบส่งๆ เท่านั้นเอง พอปรุงเข้าด้วยกันอะไรๆ ก็อร่อยทั้งนั้นละค่ะ”

เวลาย่างหรือต้มไม่ว่าจะเป็นปลาหรือเนื้อ ถ้าใส่ผัก เต้าหู้ หรืออะไรก็ตามแล้วทำเป็นอาหารจานเดียว เพียงแค่นี้ก็จะดูเป็นอาหารที่ลงตัวพอดี คุณริกะที่แต่ก่อนเคยอยู่ด้วยกันเป็นคนสอนฉันเรื่องนี้ ถึงฉันจะชอบทำอาหาร แต่มันยุ่งยากที่ต้องทำกับข้าวหลังกลับจากโรงเรียน วันธรรมดาฉันจึงชอบทำพวกเมนูต้มหรือผัดแบบมีอะไรก็โยนใส่ลงไป ถึงใส่วัตถุดิบไม่กี่อย่าง กับข้าวทำออกมาได้แค่จานเดียว แต่คุณโมริมิยะก็จะกินอย่างพออกพอใจเสมอ

“อย่าเอาแต่พูดอะไรแปลกๆ ยูโกะจังก็รีบกินซะ เดี๋ยวอาหารจะเย็นชืดซะก่อน แล้วถ้ามานั่งคิดดูดีๆ ถ้าแต่งงานกับคนใจร้ายเนี่ย คนที่ไม่มีความสุขน่าจะเป็นฉันมากกว่ายูโกะจังนะ”

คุณโมริมิยะพูดแล้วก็หัวเราะ

“เหรอคะ แต่ว่านะ ถ้าสำหรับหนู ถึงแม่เลี้ยงจะดีกับคุณโมริมิยะแต่ก็ต้องร้ายกับหนูอยู่แล้วละ”

“ใช่มั้ยนะ”

“ก็ต้องใช่สิคะ หนูมันก้างขวางคอนี่ แม่เลี้ยงนะคะ แม่เลี้ยง”

ฉันอาจโดนแม่เลี้ยงลดกับข้าวให้เหลือน้อยอย่างอยู่คนเดียว หรือโดนเอาของรักของหวงไปซ่อน แถมอาจจะโดนเหยียดหยามดูถูกว่าถ้าไม่มีฉันสักคนละก็คงจะดี ถ้าเป็นอย่างนั้นฉันคงน่าสงสารมาก นี่สิถึงจะเป็นความทุกข์แบบที่คนรอบตัวพอใจ

“แม่เลี้ยง แม่เลี้ยงที่ว่า ริกะเขาก็เป็นแม่เลี้ยงไม่ใช่เหรอ”

“เอ๊ะ”

ฉันเอียงคอสงสัยที่คุณโมริมิยะพูด

“แม่ที่ไม่ได้มีสายเลือดเดียวกัน ทุกคนก็คือแม่เลี้ยงนี่”

“อ้าว งั้นหรอกเหรอ”

เหมือนว่าฉันใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับแม่เลี้ยงเป็นที่เรียบร้อยแล้ว เป็นเพราะนิทานเด็กที่เคยอ่านสมัยก่อนหรือเปล่านะทำให้ภาพลักษณ์ของแม่เลี้ยงในหัวฉันต้องเป็นคนใจร้าย แต่ท่าจะไม่ใช่ซะแล้ว คุณริกะเป็นคนไม่มีระเบียบเลยชอบทำของหายเป็นประจำ แต่ก็ไม่เคยเอาข้าวของของฉันไปซ่อน แล้วก็มักจะทำแต่เมนูอาหารจานโตๆ ด้วยความขี้เกียจ แต่ฉันก็ไม่เคยโดนลดกับข้าวให้น้อยลง น่าเสียดายจัง ดูเหมือนแม่เลี้ยงไม่จำเป็นต้องใจร้ายสักเท่าไรก็ได้ซะแล้ว

“งั้นถอดใจเรื่องแม่เลี้ยงไปดีกว่ามั้ยนะ”

“ใช่สิ การเจ็บป่วยเอย อุบัติเหตุเอยหรือการล้มหายตายจาก เป็นความทุกข์ของจริงที่แทบจะทนไม่ไหว เรามัวแต่จมปลักกับความทุกข์ตัวเองไม่ได้ มันทำให้ช่วงเวลาที่ยากและเจ็บปวดยืดเยื้อไม่จบไม่สิ้นเท่านั้น”

คุณโมริมิยะพูดพลางตักน้ำแกงที่เหลือราดข้าว คุณโมริมิยะมักจะกินเรียบจนน่าตกใจ

“นอกจากนี้ ฉันไม่อยากแต่งงานแล้วด้วย”

“จริงเหรอคะ”

เขาควรแต่งงานโดยไม่ต้องห่วงฉัน คุณโมริมิยะยังอายุแค่ 37 ปี ถ้าอยู่ตัวคนเดียวแบบนี้ต่อไป มันว้าเหว่เกินไป

“เป็นเรื่องธรรมดาสำหรับคนเป็นพ่อ อย่างน้อยฉันมีหน้าที่ต้องคิดถึงเรื่องยูโกะจังเป็นอันดับแรกจนกว่ายูโกะจังแต่งงาน”

“หยุดพูดเรื่องนั้นเถอะค่ะ แล้วจะทำยังไงถ้าฉันไม่ได้แต่งงานตลอดชีวิต”

“ถ้าเป็นอย่างนั้นก็ไม่เป็นไร ฉัน ในฐานะพ่อก็สมใจน่ะสิ คงติดพ่อเกินคาดละสิ”

คุณโมริมิยะไม่มีทั้งบุคลิกและความน่าเกรงขามของความเป็นพ่อเลยสักอย่างพูดพลางหัวเราะ ว่าไปคุณริกะก็เคยพูดทำนองนี้อยู่เหมือนกัน เธอบอกว่าการได้เป็นแม่นี่ช่างโชคดีจริงๆ ฉันรู้สึกว่าการเป็นพ่อคนแม่คนมีแต่เรื่องยุ่งยาก แต่จริงๆ มันก็ไม่ขนาดนั้น

“เอาละ ช่างมันเถอะ คิดโน่นคิดนี่จนเหนื่อย จริงด้วย กินพุดดิ้งที่ซื้อไว้เมื่อวานเป็นของหวานกันเถอะค่ะ”

ฉันไม่อยากอุตส่าห์รู้สึกเจ็บปวดหรือรู้สึกแย่เพียงเพื่อว่านานๆ ทีอยากสนองตอบความเห็นอกเห็นใจหรือคำปลอบใจ ไม่ใช่เรื่องที่จะจมดิ่งในความเศร้าที่ผิดจากคนรอบตัวคาดการณ์ไว้ ฉันเลยสลัดความคิดอยากหาเรื่องทุกข์ใจไป แล้วทำท่าจะเดินไปทางตู้เย็น

“โทษที เมื่อเช้ากินไปแล้วละ”

คุณโมริมิยะพูด

“เอ๊ะ”

“พุดดิ้งน่ะ กินไปแล้วละ”

“ไม่เป็นไรค่ะ หนูซื้อไว้ 2 ชิ้น” ฉันบอกกับคุณโมริมิยะที่ก้มศีรษะลงทำท่าขอโทษขอโพย ถึงจะดูไม่สมกับเป็นพ่อคนเอาซะเลย แต่ก็อยู่ร่วมชายคาเดียวกัน เวลาซื้อขนม ฉันจึงพยายามซื้อเผื่อคุณโมริมิยะด้วย

“คือว่านะ พอลองกินชิ้นแรกปุ๊บ ปรากฏว่ามันอร่อยมากจนเผลอกินหมดทั้ง 2 ชิ้นเลย เช้าๆ เราก็อยากหาอะไรหวานๆ กินใช่มั้ยล่ะ”

“กินไปทั้ง 2 ชิ้น...แต่เช้า...เลยเหรอคะ”

“อืม ฉันน่ะกินได้ทั้งนั้นแหละตั้งแต่เช้า อย่างที่เห็น ฉันกินทั้งเกี๊ยวซ่าทั้งกราแตง[3] ใช่มั้ยล่ะ”

มันไม่ใช่เรื่องที่ต้องเข้าใจความอยากอาหารของคุณโมริมิยะ หัวใจของฉันที่อยากกินพุดดิ้งแตกสลาย

---

[3] กราแตง เป็นเมนูอาหารอิตาเลียน เป็นการนำอาหารไปอบชีส หรือความหมายตรงตัวแปลว่าโรยทับด้วยเกล็ดขนมปังป่น หรือโรยทับด้วยเกล็ดขนมปังป่น ชีสฝอย (ผู้แปล)

“อุตส่าห์ซื้อไว้กะว่าจะกินหลังอาหารแท้ๆ”

“โทษที โทษที จริงสิ วันก่อนได้ขนมโมจิชินเง็น[4] เป็นของฝากจากบริษัท น่าจะอยู่ในกระเป๋านะ เดี๋ยวเอามาให้แทนละกัน รอเดี๋ยวนะ”

คุณโมริมิยะควานหากระเป๋าที่อยู่บนโซฟา “นี่ไง เจอแล้ว” เขาคว้าห่อขนมเล็กๆ ข้างในออกมา

“นี่ได้มาตั้งแต่เมื่อไรคะเนี่ย”

ห่อขนมที่รับมายับยู่ยี่

“ได้มาสัก 10 วันแล้วมั้ง แต่ไม่เป็นไร โมจิคงไม่ได้เสียง่ายอยู่แล้วละ”

“โมจินี่มันต่างกับของที่อยากกินลิบลับเลยนะ”

“อย่าพูดอย่างนั้นสิ อร่อยออกนะ เอ้า เชิญๆ”

คุณโมริมิยะพูดยิ้มๆ “งั้นกินก็ได้” ฉันพูดพลางแกะห่อขนม แล้วยัดขนมโมจิชิ้นเล็กๆ เข้าปาก ทันใดนั้น ผงถั่วเหลืองที่โรยท่วมขนมโมจิอยู่ก็ปลิวเข้าไปในคอ

“ไม่ต้องรีบสวาปามแบบนั้นก็ได้”

คุณโมริมิยะหัวเราะฉันที่กำลังสำลัก

“หนูไม่ได้สวาปามสักหน่อย หลอดอาหารกับหลอดลมมันโมโหต่างหาก แทนที่จะได้กลืนพุดดิ้งลื่นคอแท้ๆ เซียว”

“พูดเรื่องเครื่องในซะน่ากลัว”

“เพราะร่างกายมันเรียกร้องอยากกินพุดดิ้งน่ะสิคะ!”

ฉันร้องเรียนขณะพยายามผ่อนลมหายใจ ถึงโมจิชินเง็นอร่อยก็จริง แต่รสชาติต่างกับพุดดิ้งลิบลับ

“โทษที ก็ฉันไม่ใช่พ่อแท้ๆ นี่นา ฉันสะกดกลั้นความอยากเพื่อเหลือไว้ให้ลูกสาวไม่ได้หรอก ขอโทษนะ”

---

[4] ขนมโมจิชินเง็น = ขนมโมจิประจำจังหวัดยะมะนะชิ

คุณโมริมิยะรินน้ำชาขณะพูดกับฉันที่ไอจนน้ำตาไหล เกิดเรื่องทำนองนี้แล้วยังกล้าพูดอีกเหรอว่าฉันจะติดพ่อ หนำซ้ำ ถึงไม่ใช่ครอบครัวเดียวกันจริงๆ แต่ปกติก็คงไม่กินของของคนอื่นไม่ใช่เหรอไง พุดดิ้ง 2 ชิ้นที่ซื้อไว้ถูกกินไป นี่ละความทุกข์ที่แฝงมาในชีวิตประจำวันใกล้ตัว เรื่องนี้ต่างหากที่สมควรได้รับความสงสารอย่างที่สุด ฉันจ้องคุณโมริมิยะแล้วดื่มน้ำชาพรวดเดียวหมด

2

ฉันกดนาฬิกาปลุกแล้วเปิดผ้าม่าน แสงอ่อนๆ สาดส่องเข้ามาในห้อง สัมผัสได้ถึงอากาศแสนอบอุ่นที่มีเฉพาะในฤดูใบไม้ผลิ ถูกต้องแล้วละที่การเริ่มต้นสิ่งใหม่ๆ จัดกันในเดือนเมษายน ไม่ว่าจะเป็นพิธีปฐมนิเทศหรือพิธีเริ่มปีการศึกษา แสงแดดอันอ่อนโยนห่อหุ้มครึ่งหนึ่งของใจที่ตื่นเต้นและกังวล ฉันยังไม่ได้เตรียมตัวเตรียมใจสำหรับพิธีเริ่มปีการศึกษาระดับชั้นมัธยมปีที่ 6 แต่ใจก็ยังสงบลงได้ด้วยแสงอันอบอุ่น

ฉันเดินไปห้องครัวด้วยอาการมึนเล็กน้อย เนื่องจากปิดเทอมภาคฤดูใบไม้ผลิจนถึงเมื่อวานนี้ พลันได้กลิ่นน้ำซุปเข้มข้นกับกลิ่นน้ำมัน กลิ่นอะไรนะคุ้นๆ จัง พอสูดหายใจเข้าลึกๆ ก็นึกออก

อ๋อ ใช่แล้ว ปีที่แล้วตอนวันเลื่อนชั้นเป็นมัธยม 5 ก็โดนให้กินไงละ ยังคิดอยู่เลยว่าแย่แล้วเรา กระเพาะอาหารยังไม่ทำงานเลยแท้ๆ พอฉันเดินไปโต๊ะอาหารอย่างเนือยๆ คุณโมริมิยะก็ส่งยิ้มกว้างให้แล้ววางชามใหญ่เบิ้มลงตรงหน้าฉัน

“อรุณสวัสดิ์ ยูโกะจัง ตั้งแต่วันนี้ไปก็เป็นนักเรียนชั้นม.6 แล้วสินะ”

“ใช่ค่ะ แต่...”

ฉันแอบส่องชามข้าวแล้วถอนหายใจเบาๆ คัตสึด้งจริงๆ ด้วย ถึงฉันจะกินอาหารเช้าจริงจังก็เถอะ การกินของทอดแต่เช้านี่ก็เอาเรื่องอยู่

“ปีนี้ต้องสอบเข้า แล้วก็ยังมีโอกาสลงแข่งงานกีฬาสีครั้งสุดท้ายระดับชั้นมัธยม ไหนจะงานเทศกาลวัฒนธรรมอีกใช่มั้ยล่ะ”

“คง... งั้นมั้ง”

เช้าวันที่ฉันได้เลื่อนขึ้นชั้นมัธยม 5 ก็เหมือนกัน คุณโมริมิยะมุ่งมั่นเตรียมคัตสึด้งให้ฉันโดยบอกว่า “ได้ยินบ่อยๆ ว่าแม่จะทอดหมู (คัตสึ) ให้ลูกกินในวันเริ่มต้นทำสิ่งใหม่” ความคิดที่ว่า “คนเป็นพ่อเป็นแม่ต้องทำแบบนี้” ของคุณโมริมิยะบางทีก็คลาดเคลื่อนเสียจนทำให้ฉันไปไม่ถูก

“เอาสิ กินตอนยังร้อนๆ นี่ตื่นแต่เช้ามาทำเลยนะเนี่ย”

“ค่ะ นั่นสิ ขอบคุณนะ หนูกินละนะคะ”

ถ้าคุณโมริมิยะเป็นพ่อแท้ๆ ละก็ ฉันจะยังยืนกรานหนักแน่นว่า “การกินคัตสึด้งแต่เช้ามันแน่นท้องไป” หรือ “การเชื่อโชคลางกับแค่พิธีเริ่มปีการศึกษาเนี่ยมันประหลาด” ได้หรือเปล่านะ คุณโมริมิยะหาวหวอดๆ ขณะชงกาแฟให้ตัวเอง เขาตื่นแต่เช้ามาเตรียมอาหารให้นั่นเอง ไม่ว่าอีกฝ่ายจะเป็นใครก็ตาม เราคงปฏิเสธคนที่อุตส่าห์ทำอาหารให้กินได้ยาก

“คุณโมริมิยะไม่กินเหรอ”

ฉันค่อยๆ แทะเนื้อหมูอย่างระมัดระวังไม่ให้กระเพาะอาหารตกใจ พลางถามคุณโมริมิยะที่นั่งอยู่ตรงหน้า

เบื้องหน้าคุณโมริมิยะไม่มีชามข้าวแต่มีถุงกระดาษเล็กๆ วางอยู่

“ฉันเนี่ยถ้าให้กินข้าวแกงกะหรี่หรือเกี๊ยวซ่าแต่เช้าก็ยังไหว แต่ของทอดนี่สิไม่ค่อยไหว เมื่อวานซื้อขนมปังเมล่อนไว้ เลยว่าจะกินน่ะ ได้ยินว่าร้านนี้อร่อยมีชื่อนะ”

ขนมปังเมล่อนที่คุณโมริมิยะเอาออกมาจากถุงส่งกลิ่นเนยหอมฟุ้ง

ฉันเองก็อยากกินขนมปังเมล่อนมีชื่อ ไม่ได้อยากของทอดแต่เช้าสักหน่อย คนคนนี้เขาไม่รู้หรือไงว่าคนที่นั่งล้อมวงบนโต๊ะอาหารเดียวกันจะต้องกินของเหมือนๆ กันน่ะ

“โห ขนมปังนี่ อร่อยสุดๆ สมคำร่ำลือ”

“ดีจังนะคะ”

ฉันมองคุณโมริมิยะที่เคี้ยวขนมปังเมล่อนจนแก้มตุ่ยอย่างขุ่นเคือง ขณะตักคัตสึด้งเข้าปาก กระเพาะเริ่มทำงานทีละนิดพอรับไหวอยู่

“ฉันว่าตอนเช้ากินอะไรนิ่มๆ หน่อยดีกว่าเลยเลือกสันในมาทำ เอามาทุบแล้วทุบอีกจนเนื้อนุ่ม เป็นไงบ้างล่ะ”

คุณโมริมิยะพูดด้วยน้ำเสียงมั่นใจ

“อืม ก็อร่อยค่ะ”

พอกินๆ ไปก็เริ่มคุ้นกับรสชาติของข้าวที่คลุกน้ำซุปรสละมุนรู้สึกถึงความอร่อยขึ้นมาพอสมควร การกินคัตสึด้งแต่เช้ามันสุดจะทนก็จริง แต่ก็เป็นรสชาติที่สัมผัสได้ถึงความพยายามของคุณโมริมิยะ นอกจากนี้ ถ้าเป็นอาหารที่ฉันทำ ถึงจะทำพลาด คุณโมริมิยะก็ยังกินหมดจนเรียบ งั้นฉันเองก็ต้องกินนี่ให้หมด มีเวลาอีก 20 นาทีจะต้องไปโรงเรียนแล้ว ถ้าไม่รีบละก็ไม่ทันแน่ ฉันเลยรวมพลังกวาดหมูเข้าปาก

“ยูโกะจังนี่กระฉับกระเฉงดีนะ ในที่สุดก็เป็นนักเรียนม.6 แล้วสินะ”

คุณโมริมิยะยิ้มเล็กน้อยให้ฉันที่กำลังกินอย่างว่องไว

“ก็เอิ่ม ค่ะ”

“แล้วต้องเปลี่ยนห้องหรือเปล่า”

“เปลี่ยนค่ะ แต่เพื่อนในห้องก็ไม่ได้เปลี่ยนอะไรมาก”

ตอนอยู่มัธยม 5 ห้องเรียนแบ่งตามวิชาชีพที่เลือกไปเรียบร้อยแล้ว หลักสูตรที่ฉันเลือกลงมีแค่ 2 ห้องเท่านั้นจึงไม่น่าจะมีอะไรเปลี่ยนแปลงมากนัก

“ถ้าได้อยู่ห้องดีๆ ก็คงดีนะ”

“ค่ะ เอ๊ะ คุณโมริมิยะไม่ต้องรีบไปเหรอ”

ทั้งๆ ที่ปกติออกไปทำงานเช้ากว่าฉัน แต่คุณโมริมิยะกลับยังนั่งดื่มกาแฟโอเลต์[5]สบาย

“วันนี้ต้องทำคัตสึด้งให้กิน แล้วยังต้องรอส่งยูโกะจังอีก ฉันเลยลางานหนึ่งชั่วโมงน่ะ”

“เพื่อพิธีเริ่มปีการศึกษาขี้ปะติ๋วเนี่ยน่ะเหรอ”

“ใช่สิ ก็เป็นวันเริ่มต้นการเรียนชั้นปีสุดท้ายไม่ใช่เหรอ”

คุณโมริมิยะทำหน้าเหมือนเป็นเรื่องธรรมดา

“แต่หนูคิดว่าพิธีเริ่มปีการศึกษามันไม่ได้เป็นพิธีสำคัญอะไรขนาดนั้น”

ถ้าเป็นพิธีปฐมนิเทศก็ว่าไปอย่าง คงไม่มีใครกระตือรือร้นไปร่วมพิธีเริ่มปีการศึกษาขนาดนี้ แถมเป็นถึงนักเรียนชั้นมัธยมปลายแล้วด้วย

“จริงเหรอ”

“ค่ะ บางทีคงมีแต่หนูคนเดียวในห้อง ไม่สิ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมปลายคนเดียวจากทั้งประเทศที่กินคัตสึด้งไปพิธีเริ่มปีการศึกษา”

“อ้าว งั้นคัตสึด้งเขากินกันเมื่อไรล่ะ”

ท่าทางที่คุณโมริมิยะตกใจจริงๆ มันประหลาดจนฉันกลั้นหัวเราะไม่อยู่

“เมื่อไรเหรอคะ ก็กินตอนที่อยากกินก็ได้มั้ง คุณแม่ของคุณโมริมิยะเคยทำคัตสึด้งให้ตอนวันพิธีเริ่มปีการศึกษาเหรอ”

“บ้านฉันเป็นครอบครัวที่เข้มงวดเรื่องการเรียนเป็นอันดับแรก เลยไม่ได้ทำน่ะ ตอนเช้ามักจะทำซุปเต้าเจี้ยว นัตโตะ แล้วก็ปลา เพราะว่ากันว่าดีต่อร่างกายและสมองที่สุด กินเมนูเดิมแทบทุกวัน เป็นบ้านที่ไม่สนุกเลย”

คุณโมริมิยะขมวดคิ้วมุ่น

ตอนที่อาศัยอยู่กับบ้านอิสุมิงะฮะระ ฉันก็ได้กินอาหารเช้าสไตล์

[5] กาแฟโอเลต์ คือ กาแฟใส่นม

ญี่ปุ่นแบบเป็นกิจจะลักษณะ โดยมากอาหารเย็นมักจะไม่ค่อยต่างกัน แต่อาหารเช้าแต่ละบ้านมีรูปแบบการกินต่างกันไป ตอนเป็นทานากะ ยูโกะ ฉันกินแต่ขนมปัง ตอนเป็นมิโตะ ยูโกะ ฉันกินข้าวกับของที่เหลือจากวันก่อน มันต่างกันคนละขั้วกับวัยเด็กของคุณโมริมิยะ อาหารเช้าในตอนนี้ช่างหลากหลายเหลือเกิน

“แม่ของฉันเป็นคนเจ้าระเบียบเลยไม่มีความคิดที่จะให้กินคัตสึด้งแต่เช้าหรอกมั้ง พอฉันเป็นนักศึกษาแล้วออกจากบ้านโน่นแน่ะ ถึงได้กินคอร์นเฟล็กเป็นอาหารเช้าครั้งแรก”

“แต่หนูว่าท่านเป็นแม่ที่ดีนะคะ ว้าย ถ้าไม่รีบละก็แย่แน่”

เจ็ดนาฬิกาสามสิบนาทีแล้ว ฉันรวบรวมพลังครั้งสุดท้าย กวาดคัตสึด้งเข้าปาก

ตอนนี้ฉันอาศัยอยู่บนชั้นที่ 6 ของแมนชั่นสูง 8 ชั้น ที่นี่เป็นแมนชั่นที่ใหญ่ที่สุดในย่านนี้ มีห้องมากกว่า 100 ห้อง แต่แปลกที่ไม่ค่อยได้ปะหน้าใครเลยไม่ว่าที่ตรงโถงทางเดินหรือบริเวณลิฟต์ เป็นบรรยากาศต่างคนต่างอยู่เหมือนกับแต่ละครอบครัวต่างก็เก็บตัวกันอยู่แต่ในบ้าน

เข้าสมาคมเพื่อนบ้าน ส่งจดหมายเวียน ทักทายคนที่เดินสวนกันนานๆ ทีก็คุยออกรสออกชาติกับบรรดาเพื่อนบ้าน ฉันเคยใช้ชีวิตทำนองนี้ในการคบหากับคนแถวบ้านมาก่อน ถ้าเทียบกันแล้ว ที่เป็นอยู่ตอนนี้ก็ออกจะเหงานิดหน่อย แต่ความง่ายๆ สบายๆ อิสระแบบนี้ก็ดี แค่ผงกหัวทักทายกันเวลาเจอหน้านานๆ ที ไม่มีใครในแมนชั่นนี้ถามโน่นถามนี่เกี่ยวกับเรื่องในครอบครัว การยืนคุยอธิบายว่าคุณโมริมิยะที่อายุ 37 ปี กับฉันที่อายุ 17 ปี เป็นพ่อลูกกันก็เป็นเรื่องยาก ถ้าเล่าที่มาที่ไปอย่างคร่าวๆ ก็อาจเกิดการเข้าใจผิด อาจเป็นข้อดีของแมนชั่นนี้ที่อยู่ได้โดยไม่ต้องรู้ภูมิหลังของกันและกัน

จากอะพาร์ตเมนต์มาอยู่บ้านเดี่ยวแล้วก็มาอยู่แมนชั่น เปลี่ยน

ครอบครัวมาหลายรูปแบบ เหมือนกับอาหารเช้าที่ฉันได้ลิ้มชิมรสมาเป็นไปตามสุภาษิตที่ว่า “เข้าเมืองตาหลิ่วต้องหลิ่วตาตาม” ไม่ว่าที่อยู่แบบไหนก็มีทั้งข้อดีข้อเสีย ฉันถึงคิดว่าบ้านจะอยู่ที่ไหนก็ได้ทั้งนั้นเพียงแต่ระหว่างที่อยู่ขอให้มีความสุขและเข้ากันให้ได้

ฉันลงลิฟต์มา ผ่านทางเข้าที่เป็นพื้นที่กว้างออกมาข้างนอก ต้นซากุระตรงทางเข้าออกดอกบานกว่าเมื่อวานสร้างร่มเงาปกคลุม ตอนเริ่มปีการศึกษาใหม่เป็นช่วงเวลาที่ดีที่สุดหรืออย่างไรนะช่วงเวลาที่เปลี่ยนผู้ปกครองถึงเป็นช่วงฤดูใบไม้ผลิเสมอ พวกผู้ปกครองคงพิจารณาแล้วเห็นว่าคงจะไม่ดีที่อยู่ๆ ต้องเปลี่ยนชื่อหรือย้ายบ้านระหว่างปีการศึกษา แต่เพราะเหตุนี้ทำให้ฉันใจเต้นตุ๊มๆ ต่อมๆ ทุกครั้งที่ฤดูใบไม้ผลิมาเยือน

แต่ฤดูใบไม้ผลิปีนี้ใจฉันเป็นสุข คุณโมริมิยะยืนส่งฉันตรงประตูทางเข้าดูหมายมั่นปั้นมือว่าคืนนี้จะเอาหมูทอดทงคัตสึที่เหลือมาทำแกงกะหรี่หมูทอด ชีวิตที่ได้กินอาหารเช้าหลากหลายที่แมนชั่นแห่งนี้คงดำเนินต่อไปอีกสักระยะ ฉันเองก็ไม่รู้ว่าชีวิตที่เป็นอยู่ในตอนนี้ดีที่สุดแล้วหรือเปล่า แต่แน่นอนเมื่อคิดว่าวันคืนที่ได้อยู่ในบ้านหลังเดิมจะดำเนินต่อไป ฉันก็ค่อยโล่งใจ

คุณโมริมิยะเริ่มเตรียมตัวออกไปทำงานหรือยังนะ ฉันแหงนมองขึ้นไปยังห้องชั้น 6 ก่อนจะรีบวิ่งไปยังป้ายรถเมล์

จากการเปลี่ยนห้องเรียน ฉันถูกย้ายมาห้อง 2 อาจารย์มุคะอิเดินเข้าห้องเรียนเหมือนปีที่แล้ว

“อ้าว มุคะอิอีกแล้วเหรอเนี่ย”

“ยัยป้าเป็นที่ปรึกษา ปีนี้จบเห่กันเลย”

อาจารย์ปรามเสียงบ่นของนักเรียนชายหลายคนที่งึมๆ งำๆ ด้วยสายตาคมเฉียบ

“หนึ่งปีสุดท้ายนี้ ขอให้แต่ละคนรู้หน้าที่ของตัวเองในปีการศึกษานี้”

อาจารย์เริ่มพูดพลางกวาดตามองมาทางด้านพวกฉัน

นักเรียนชั้นมัธยมปีที่ 6 มี 6 ห้อง ถ้าโชคดีก็ได้อยู่กับอาจารย์ซูซูกิที่สอนภาษาอังกฤษซึ่งทั้งสาวทั้งสวย ถ้าโชคร้ายก็ได้อยู่กับอาจารย์ซะคะอิที่รับผิดชอบด้านการแนะแนวนักเรียนที่สอนพลศึกษา อาจารย์มุคะอิดูเย็นชาแล้วก็เข้มงวด แต่มีพลังทำให้ทั้งชั้นเรียนอยู่ในความสงบ ถึงไม่ใช่เรื่องที่น่าดีอกดีใจสักเท่าไรแต่มันก็ไม่ได้เลวร้ายที่ได้ครูประจำชั้นที่จริงจังกับเรื่องการเลือกเส้นทางอาชีพ ดูเหมือนแม้ทุกคนผิดหวังแต่ก็คิดแบบนั้น ถึงยังไงสำหรับฉันที่เปลี่ยนแม่ใหม่มา 1 ครั้ง เปลี่ยนพ่อใหม่มา 2 ครั้ง ครูประจำชั้นจะเป็นใครก็ไม่รู้สึกแตกต่างมากมาย

“ถึงมหาวิทยาลัยหรือบริษัทที่เข้าทำงานของแต่ละคนไม่เหมือนกัน แต่พอจบจากชั้นมัธยม ทุกคนก็ต้องก้าวสู่โลกภายนอกซึ่งเป็นก้าวที่ยิ่งใหญ่ ในจำนวนนี้ บางคนก็อาจเริ่มต้นใช้ชีวิตคนเดียวในปีหน้า หรือบางคนก็อาจเริ่มทำงานพิเศษ โอกาสตัดสินใจเรื่องต่างๆ ด้วยตัวเองก็จะเพิ่มขึ้น ได้รับการปฏิบัติแบบผู้ใหญ่กันมากขึ้น...”

“ก็ดีสิ อยากเป็นเอกเทศเร็วๆ จังแฮะ”

“จริงด้วย อยากลองอยู่คนเดียวดูบ้าง ไม่ต้องฟังแม่บ่นปากเปียกปากแฉะก็สวรรค์น่ะสิ”

อาจารย์ตวาดใส่พวกนักเรียนที่หูผึ่งกับคำว่าอยู่คนเดียวแล้วคุยจ้อกันขึ้นมาว่า “คนที่พูดขัดจังหวะคนอื่นขึ้นมาไม่น่าจะอยู่คนเดียวได้หรอกนะ” พวกเด็กนักเรียนชายมองหน้ากันแล้วห่อไหล่กับประโยคที่ทำให้ทุกคนเงียบกริบ

ถึงคนรอบตัวส่วนใหญ่ใฝ่ฝันอยากตีปีกจากอกพ่อแม่ แต่ฉันไม่เคยคิดอยากอยู่ตัวคนเดียวเลย

ช่วงเวลาที่ได้อยู่กับพ่อแม่แท้ๆ นั้นสั้นแป๊บเดียว ยังไม่ทันรู้สึกว่าพ่อแม่น่ารำคาญ ฉันก็ต้องเริ่มใช้ชีวิตอยู่กับคุณริกะซึ่งเป็นคนอื่น หลังจากนั้นคนที่เป็นพ่อใหม่ของฉันก็คือคุณอิสุมิงะฮะระแล้วก็คุณโมริมิยะ เพราะไม่

ได้เป็นเลือดเนื้อเชื้อไขกันจริงๆ หรือคนเป็นพ่อมักเป็นแบบนั้นอยู่แล้วหรือเปล่า ฉันจึงไม่เคยถูกบ่นโน่นบ่นนี่เลย มิหนำซ้ำ ด้วยว่าเป็นคนอื่นทุกคน เลยยิ่งพยายามเข้าหาฉันในแบบของพ่อแม่ที่ดี มักจะอยู่เคียงข้างด้วยระยะห่างพอดีที่หาไม่ได้ในครอบครัวแท้ๆ ที่ฉันไม่เคยรู้สึกอยากอยู่คนเดียว ก็เพราะไม่รู้ว่ามันจะสุขหรือทุกข์กันแน่

ขณะฉันเหม่อคิดถึงเรื่องนั้นอยู่ ซีตก็ถูกส่งเวียนมาถึงพอดี ดูเหมือนพอขึ้นชั้นปีสุดท้ายก็มีรายงานต้องส่งเยอะเลยทีเดียว

“นี่เป็นกำหนดการโอเพนเฮาส์ ถ้ามีมหาวิทยาลัยที่อยากเข้าก็ให้รีบสมัครแต่เนิ่นๆ ต่อมาก็เป็นจดหมายข่าวสุขภาพ เขียนไว้ว่าขอให้พยายามรับประทานอาหารเช้าเพื่อให้สมองทำงาน แล้วก็นี่เป็นแบบสำรวจความคาดหวังเรื่องการเลือกเส้นทางอาชีพ พอเขียนเสร็จแล้วให้คุณพ่อคุณแม่ประทับตรามาด้วย”

อาจารย์อธิบายอย่างย่อๆ ขณะแจกซีตเอกสาร

ใบปลิวหรือแผ่นพับแจ้งเรื่องโอเพนเฮาส์ของมหาวิทยาลัยที่ถูกสรุปด้วยสีพาสเทล แค่ดูก็รู้สึกตื่นเต้น ไม่ใช่ว่าฉันรู้สึกอึดอัดกับความเป็นอยู่ในตอนนี้ เพียงแต่คิดว่านี่เป็นหนึ่งปีที่กำลังเดินเข้าใกล้โลกใบใหญ่ขึ้นกว่าเดิมอีกนิด ก็เลยรู้สึกใจเต้นขึ้นมา

“ท้ายสุดนี่คือกำหนดการสอบต่างๆ ที่มีในปีนี้ อาทิตย์หน้าจะมีการสอบซ้อมจำลองสนามจริง ขอให้ทุกคนเตรียมตัวเอาไว้”

พออาจารย์แจกกำหนดการประจำปี ก็ได้ยินเสียงถอนหายใจยาวดังขึ้นจากมุมโน้นมุมนี้ ปีการศึกษาใหม่เพิ่งจะเริ่มไม่ทันไรก็มีสอบทันที พอมองกำหนดการ ใจก็หนักอึ้งขึ้นมาเหมือนกับถูกเรื่องเรียนวิ่งไล่กวดท้ายตลอด เป็นหนึ่งปีอันแสนหดหู่ที่เหมือนจะตื่นเต้นเหรอเนี่ย ปีนี้จะเป็นปีที่มุ่งเรื่องชีวิตในโรงเรียนหรือเปล่านะ

ตอนที่เป็นครอบครัวเดียวกับคุณริกะ ชีวิตแต่ละวันของฉันเลือดตาแทบกระเด็น แต่ตอนที่เป็นลูกสาวของคุณอิสุมิงะฮะระชีวิตก็ช่างสุขสบาย

เหลือเฟือจนรู้สึกว่ามันไม่ลงตัว ฉันไม่รู้ว่าตอนไหนเป็นช่วงเวลาที่ดีที่สุด แต่การให้น้ำหนักกับเรื่องราวการใช้ชีวิตในโรงเรียนก็เป็นเรื่องใหม่

“เฮ้อ พอขึ้นม.6 แล้วมีแต่เรื่องวุ่นวายเต็มไปหมด ไหนจะต้องตัดสินใจเลือกอาชีพเอย”

วันแรกของปีการศึกษาใหม่จบลงภายในเวลาประมาณ 2 ชั่วโมง ทันทีที่ออกจากห้องเรียน โมเอะก็ถอนหายใจ

“งั้นเหรอ”

“ใช่ ที่บ้านฉันน่ะ พอฉันบอกว่าอยากเข้าโรงเรียนเฉพาะทางด้านทำผม ทั้งพ่อทั้งแม่ก็บ่นเป็นหมีกินผึ้งตลอด นี่ถ้าให้ดูแบบสำรวจเรื่องการเลือกอาชีพละก็มีหวังคงได้ปะทะคารมกันอีกแน่”

โมเอะพูดขณะเสยผมที่เป็นลอนอ่อนๆ ซึ่งเธอยืนยันว่าเป็นผมหยิกตามธรรมชาตินั้นขึ้น

“ที่บ้านฉันทำเหมือนว่าจะเข้าใจให้เข้าที่ไหนก็ได้ แต่ก็พยายามให้ไปมหาวิทยาลัยในรัศมีที่เดินทางไปกลับบ้านได้ น่ารำคาญจริงน้อ”

ฟุมินะก็คิ้วขมวด

“แย่จังเลยนะ”

ฉันพูดพลางแหงนหน้ามองท้องฟ้า พอก้าวออกจากตัวอาคารเรียน ท้องฟ้าสว่างสดใสแผ่กระจายเต็มฟ้ารับเวลาที่จวนเจียนจะเที่ยงตรง แสงแดดในเดือนเมษายนช่างอบอุ่น ฉันยิ้มตาหยีให้กับสายลมสบายๆ ที่พัดมาสัมผัส

“แหมๆ น่าอิจฉายูโกะจัง”

ทั้งสองคนพูดขึ้นพร้อมกัน

“ทำไมเหรอ”

“ก็แหม เธอคงไม่ได้ถูกแย้งเรื่องเลือกอาชีพเลยใช่มั้ยล่ะ”

“อ้าว ก็ฉันเลือกที่ที่เหมาะสมแล้วนี่”

วิทยาลัยโซนาดะที่ฉันเล็งเอาไว้ใช้เวลาเดินทางจากบ้านประมาณ 30 กว่านาที แล้วก็เป็นวิทยาลัยที่เหมาะสมดีแล้ว ไม่ว่าจะมองเรื่องความสามารถหรือเรื่องความคาดหวังในอนาคต

“นั่นมันก็ใช่ แต่ถ้าเป็นยูโกะจัง ถึงจะบอกว่าอยากเป็นนักร้องก็คงไม่ถูกค้านหรอก”

ฟุมินะพูด

“จริงมั้ยนะ”

ฉันนึกภาพคุณโมริมิยะที่พูดจ้ำจี้จ้ำไชไม่ออก แต่ถ้าบอกไปว่าอยากเป็นนักร้องนี่ก็น่าตกใจอยู่

“ก็ถ้าถูกแย้ง ก็พูดสวนไปได้นี่นาว่าไม่ใช่พ่อแม่แท้ๆ สักหน่อย ยูโกะจังน่ะมีไพ่เด็ดอยู่ในมือซะอย่าง”

โมเอะหรี่ตามองมาอย่างอิจฉาเสียเหลือเกิน

“ที่ผ่านมาฉันยังไม่เคยพูดประโยคแบบนั้นเลยสักหนนึงนะ”

ฉันพูดปลอบใจ

“จริงอ่ะ”

“ไม่เคยสักหนเหรอ”

แม้ว่าทั้งสองทำท่าเหมือนไม่อยากจะเชื่อ แต่ฉันก็ไม่เคยคิดแม้แต่จะลองพูดประโยคนั้น ตั้งแต่สมัยเด็กๆ ฉันรู้ดีว่าคำพูดว่า “ไม่ใช่พ่อแม่แท้ๆ” น่ะมันทำร้ายหัวใจของอีกฝ่ายขนาดไหน ทุกคนพยายามเป็นพ่อแม่ที่ดีให้กับฉัน ฉันก็ตั้งใจเป็นลูกสาวที่ดีด้วยเช่นกัน ฉันรู้สึกว่ามันเป็นเรื่องธรรมดาเพราะเราจะอยู่ร่วมเป็นครอบครัวเดียวกันต่อไป

“ถ้าเป็นฉันละก็ จะพูดฉอดๆ เลย แล้วก็ดึงดันทำตามใจตัวเองด้วย”

พวกเราหัวเราะกับคำพูดของโมเอะแล้วพูดว่า “กลัวจังเลย” แต่แล้วก็รีบสำรวมเรียบร้อยเมื่อบังเอิญเจออาจารย์มุคะอิที่ยืนอยู่ตรงประตูโรงเรียนคุมให้นักเรียนกลับบ้าน

“ทั้งสามคนกลับบ้านกันระวังๆ ละ”

อาจารย์ส่งเสียงทักทาย พวกเราน้อมศีรษะอย่างเรียบร้อยแล้วพูดว่า “สวัสดีค่ะ” ขณะเดินออกจากประตูโรงเรียนมา

“อะไรกันเนี่ย รู้สึกยังกับถูกข่มขู่แน่ะ แค่ส่งเสียงทักก็รู้สึกเหมือนโดนเทศน์แล้ว”

พอเดินห่างลับตาจากอาจารย์มุคะอิ โมเอะก็แกล้งทำตัวสั่น

“บรรยากาศที่ต้องเป๊ะเว่อร์ไม่ผ่อนคลายนั่นน่ากลัวจริงๆ เลยเนอะ”

ฟุมินะย่นหน้า ฉันก็พยักหน้าแล้วบอก “จริงด้วย”

“อ้อ จริงสิ เราไปกินเค้กช็อกโกแลตสดที่คาเฟ่เปิดใหม่ตรงข้างสถานีกันเถอะ”

“ก็ดีสิ พี่สาวฉันบอกอยู่ว่าเค้กช็อกโกแลตร้านนั้นอร่อย”

โมเอะตาเป็นประกายพูดตอบข้อเสนอของฟุมินะ ฉันชอบเค้กช็อกโกแลตมากเหมือนกัน ตอนพิธีปฐมนิเทศสมัยประถมก็ได้กินที่บ้าน

“ว่าแล้วว่าพิธีเริ่มปีการศึกษาต้องกินเค้กต่างหากไม่ใช่คัตสึด้งสักหน่อย”

ฉันพูดออกมาจากใจ แต่ฟุมินะคิ้วขมวด

“คัตสึด้งเหรอ”

“เปล่า ไม่มีอะไรหรอก เอ้า ไปกันเถอะ”

พอนึกถึงคัตสึด้งก็รู้สึกเหมือนท้องอืดขึ้นมา ฉันพูดว่า “หิวจังเลย!” แล้วก็เร่งฝีเท้าให้เร็วขึ้น

3

ฉันไม่รู้ว่าการเป็นพ่อแม่ที่แท้จริงนั้นต้องดูจากอะไร ถ้าบอกว่าพ่อแม่ที่แท้จริงคือพ่อแม่ที่ให้กำเนิดหรือพ่อแม่ที่สืบเชื้อสายกันมาละก็ วันเวลา

ที่ฉันได้ใช้ชีวิตร่วมกันกับครอบครัวนั้นช่างสั้นนัก นอกจากนี้ ตอนนั้นฉันก็ยังเล็กมาก ความทรงจำรางเลือนเหลือเกิน

โดยเฉพาะความทรงจำเกี่ยวกับแม่แทบเรียกได้ว่าไม่มีเลย ได้ยินจากที่พ่อเล่าให้ฟังว่าแม่เสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุก่อนฉันจะอายุ 3 ขวบ แต่ฉันก็นึกอะไรไม่ออก พอดูรูปถ่ายแม่ก็รู้สึกเหมือนเคยรู้จักกันที่ไหนมาก่อน แต่ก็จำอะไรชัดๆ ไม่ได้สักเรื่อง

ความทรงจำที่มีต่อคนที่ให้กำเนิดเรามา ความทรงจำหลังจากที่ลืมตาดูโลกแล้วอยู่ร่วมกันในช่วง 3 ปีแรกของชีวิตมันเลือนรางขนาดนี้เชียว แม้แต่ตัวฉันเองยังตกใจ ไม่ว่าจะเป็นคนสำคัญขนาดไหนก็จะถูกลืมเลือนไป หากต้องจากกันไปก่อนที่จะโตพอจำความได้อย่างนั้นเหรอ แต่ถ้าสมมติว่าฉันจำแม่ได้ชัดเจนเลยละ ฉันกลับรู้สึกว่าฉันคงรู้สึกเหงาในใจลึกๆ ไปตลอดแน่

*

“ยูจัง ยังแบกอยู่อีกเหรอ”

“ค่า ก็พรุ่งนี้หนูจะขึ้นป.1 แล้วนี่คะ”

หลังจากกินข้าวเย็นเสร็จ ฉันแบกเป้นักเรียนเดินวนไปมารอบห้องทั้งๆ ที่ข้างในไม่ได้ใส่อะไรแต่กระเป๋าเป้เองก็หนักมาก

“เข้ากับหนูมากเลย แต่ว่านะ ดูยูจังแบกแบบนั้นมานานจนเบื่อแล้วละ”

พ่อหัวเราะให้กับฉันที่แบกกระเป๋าเป้ทุกวันมาตลอดช่วง 2 อาทิตย์นี้

“ทั้งคุณปู่คุณย่าก็บอกว่าเข้ากับหนูมากค่ะ”

“ก็คงงั้นละ แต่เดี๋ยวต้องวางลงแล้วมาช่วยกันเก็บโต๊ะก่อน”

“เอ๊ะ”

“เอ๊ะอ๊ะอะไรกัน ยูจังเป็นเด็กประถมแล้วก็ต้องช่วยงานบ้างสิ”

“แหม เด็กประถมนี่ยุ่งจัง”

เป้นักเรียนที่คุณปู่คุณย่าซื้อให้เป็นสีแดงเข้ม อันที่จริงฉันอยากได้สีชมพูที่มีลายปักดอกไม้ตรงขอบมากกว่า แต่คุณย่าบอกว่า “พอขึ้นชั้น ป.6 ก็ดูไม่เหมาะกับแบบนั้นแล้ว” เลยซื้อกระเป๋าเป้นักเรียนแบบธรรมดาพื้นๆ ให้ ฉันใฝ่ฝันอยากได้พวกสีสันสดใสอย่างสีม่วง สีน้ำตาล หรือสีเหลือง แต่ถึงจะเป็นสีอะไร แค่แบกเป้นักเรียนดูเหมือนนักเรียนประถมแค่นี้ก็ดีใจแล้ว

“ปะป๊าจะมาพิธีปฐมนิเทศด้วยใช่มั้ย”

“ยูจัง ไหนบอกว่าพอขึ้นชั้นประถมจะเปลี่ยนมาเรียกว่าคุณพ่อ ไม่ใช่ปะป๊าไงล่ะ”

พ่อพูดขณะขนจานชามบนโต๊ะไปที่อ่างล้างจาน

“จริงด้วย คุณพ่อ”

พอลองเรียกว่าคุณพ่อแล้ว เสียงที่พูดออกมานั่นฟังตลกมากจนฉันหัวเราะคิกคัก ไม่ว่าจะยังไงพ่อก็คือพ่อ แต่จู่ๆ เปลี่ยนคำขานเรียกช่างน่าขำ

“แล้วคุณพ่อจะมามั้ยคะ”

“แน่นอน พ่อยื่นใบลาให้ที่บริษัทล่วงหน้าตั้งนานแล้ว”

“ไชโย”

ฉันเดินตามหลังพ่อไปห้องครัว แล้วหยิบผ้าเช็ดจานออกจากลิ้นชัก

พ่อมาร่วมงานกีฬาสีตอนชั้นอนุบาล 3 แต่คนที่มาทั้งตอนเยี่ยมชมห้องเรียนกับพิธีจบการศึกษาตอนอนุบาลเป็นย่า ถึงเป็นย่าฉันก็ดีใจอยู่หรอก แต่อย่างว่าถ้าเป็นพ่อละก็ย่อมรู้สึกพิเศษมากๆ พิธีปฐมนิเทศโรงเรียนประถมศึกษา สิ่งใหม่ๆ กำลังจะเริ่มต้นขึ้น ระหว่างที่เช็ดจานชามใจฉันก็ตื่นเต้น

“ระวังอย่าทำแตกนะ” พ่อพูดอยู่ข้างฉัน ระหว่างนั้นก็เปิดก๊อกน้ำล้างฟองติดจานเสียงดังซู่ๆ พ่อใส่น้ำยาล้างจานเยอะจนทำให้ฟองเต็มท่วมอ่าง มันเปลืองน้ำแต่เวลาดูพ่อล้างจานแล้วสนุกจัง

หลังอาหารเย็น พ่อเป็นคนล้างจานส่วนฉันมีหน้าที่เช็ด แค่วันที่พ่อ

เลิกงานเร็วเท่านั้นถึงจะได้กลับมากินข้าวเย็นที่บ้านเฉลี่ยประมาณอาทิตย์ละหน ที่เหลือฉันต้องไปกินอาหารเย็นเมนูพื้นๆ มีแต่พวกของต้มหรือไม่ก็ปลาที่บ้านย่า

“ยูจังชอบโรงเรียนประถมสินะ”

“อืม แน่นอนค่ะ”

ฉันตอบเสียงดัง เพื่อนสนิทสมัยอนุบาลทั้งอากิจังและยูนะจังก็ไปโรงเรียนประถมที่เดียวกัน ถ้าได้อยู่ห้องเดียวกันก็ดีสิ แถมเครื่องเล่นที่สนามเด็กเล่นของโรงเรียนประถมก็เยอะกว่าที่อนุบาลด้วย อยากลองปีนเครื่องปีนป่ายอันเบ้อเริ่มนั่นจัง เรื่องเรียนก็น่าสนุก ครูบอกว่าที่โรงเรียนประถมมีวิชาเรียนเยอะแยะเลย อยากใช้สมุดโน้ต ดินสอแล้วก็กล่องดินสอใหม่แล้ว

ใจเต้นตึกตักกังวลอยู่บ้าง แต่มีเรื่องน่าสนุกรอให้ทำอยู่มากกว่า มีเรื่องที่อยากลองทำรออยู่เต็มไปหมด นั่นคือสิ่งที่คิดถึงโรงเรียนชั้นประถม

วันพิธีปฐมนิเทศ ระหว่างพิธีรู้สึกตื่นเต้นจนขานตอบว่า “ค่ะ” เสียงหลง แต่ยังไงก็ขานได้ดังตามครูบอก จนครูเข้ามาชมตอนท้ายพิธีว่า “มิโตะตอบเสียงดังฟังชัดดีนะ”

มิโตะ ฟังแล้วเท่จัง ครูสมัยอนุบาลทุกคนเรียกฉันว่ายูจังกันหมด แต่พอเป็นมิโตะแล้วยังกับพรวดเดียวก็โตเป็นผู้ใหญ่เลย พอฉันตอบว่า “ขอบคุณค่ะ” ครูก็ชมอีกว่า “มิโตะมารยาทดีจังเลยนะ” ย่าชอบพูดจนหูชาว่าเวลาทักทายให้ยืดอกแล้วพูดเสียงดังฟังชัดให้อีกฝ่ายได้ยิน ได้รับคำชมเสียขนาดนี้ โชคดีจังที่ฉันเชื่อฟังคำของย่า

กำลังคิดเชียวว่าครูโรงเรียนประถมคงทั้งสาวทั้งสวย แต่งตัวดีหรือเปล่านะ ปรากฏว่าคุณครูอะโอยางิที่เป็นครูประจำชั้นเป็นคุณป้าเหมือนครูใหญ่ของอนุบาลเลย ฉันผิดหวังนิดหน่อยแต่ครูท่าทางใจดีคงใช้ได้ละมั้ง

ฉันได้อยู่ห้อง 1 ชั้นประถมปีที่ 1 มีห้องเรียนแค่ 2 ห้องแท้ๆ แต่ฉันกลับไม่ได้อยู่กับอากิจังและยูนะจัง ได้อยู่กับอาโออิจังกับทาเครุคุงแทน

แล้วก็ซากิจังที่บ้านอยู่ใกล้กันด้วย ฉันกวาดตามองหน้าทุกคนแล้วก็มองรอบห้องเรียน

ห้องเรียนกว้างขวางไม่เหมือนตอนอนุบาล มีทุกอย่างครบครันทั้งโต๊ะเรียนแล้วก็ล็อกเกอร์ มีรูปภาพน่ารักและตัวหนังสือเขียนว่ายินดีด้วยกับการเข้าโรงเรียนใหม่บนกระดานดำ ครูบอกว่า “พวกพี่ชายพี่สาวชั้น ป.6 เป็นคนเขียนให้น่ะ” ถ้าขึ้นชั้นประถม 6 แล้วจะเขียนหนังสือกับวาดรูปได้สวยขนาดนั้นเลยทีเดียว เพิ่งจะขึ้นชั้นประถมไม่ทันไรก็อดใจรอถึงชั้นประถม 6 ไม่ไหวซะแล้ว

พอครูเริ่มแจกหนังสือเรียน บรรดาพ่อแม่ก็เดินเข้ามาในห้องเรียน ดูเหมือนว่าจะให้ผู้ปกครองฟังการอธิบายเกี่ยวกับการใช้ชีวิตในโรงเรียนประถมต่อจากนี้ไปด้วยพร้อมกัน พอหันมองข้างหลัง ก็เห็นคุณพ่อ ไม่ใช่ปะป๊ายืนอยู่ใกล้ประตูที่สุด อยู่ในชุดสูทดูดีกว่าเวลาไปทำงานมาก เหมาะกับคำขานเรียกว่าคุณพ่อมากกว่าปะป๊า ฉันขยับปากพูดว่า “คุณพ่อ” โดยไม่ออกเสียงแล้วก็โบกมือให้ พ่อก็ขยับปากว่า “สู้ๆ นะ” แล้วก็โบกมือตอบ

มีคนมาเยอะแยะ เป็นครั้งแรกของฉันเลยละมั้งที่เคยเห็นผู้ใหญ่จำนวนมากขนาดนี้ ฉันมองด้านหลังจากหัวแถวไปจนถึงหางแถว ข้างพ่อเป็นคุณแม่ใส่ชุดกิโมโนสวย ถัดมาเป็นคุณแม่ใส่ชุดกระโปรงลายดอกไม้ คุณแม่ของอาโออิจังใส่ชุดสูทสีชมพู บ้านนานะจังมาครบทั้งคุณพ่อคุณแม่ คนนั้นเป็นคุณแม่ของใครกันนะ สวยมากเลย ทุกคนสวยแต่งตัวดีแล้วก็ท่าทางใจดี

เอ๊ะ... ยืนเป็นแถวเรียงกันเลย ฉันมองพวกคุณแม่แล้วก็คอตก คนที่ยืนเรียงแถวอยู่ข้างหลังคือคนที่เป็นแม่ ตอนพิธีจบการศึกษาชั้นอนุบาลนอกจากบ้านฉันแล้วก็ยังมีคนที่ดูเหมือนจะเป็นปู่ย่าหรือพ่อมาร่วมงานแทนแม่ แต่วันนี้คนที่ยืนอยู่ข้างหลังโน่น มีแต่ “แม่” ตัวจริงเสียงจริงทั้งนั้น

แน่นอนว่าฉันรู้ตัวว่าตัวเองไม่มีแม่ แต่ว่าเด็กบางคนก็ไม่มีย่า หรือมีเด็กบางคนที่พ่อไม่เคยมารับที่อนุบาลเลยสักครั้ง แต่ละคนก็ต่างกันไป

คนละอย่าง ฉันคิดว่ามันไม่ใช่เรื่องที่ต่างกันมากขนาดนั้น เพียงแต่การไม่มีแม่อาจพิเศษนิดหน่อย ทำไมกันนะ พอมองบรรดาคุณแม่ที่ยืนยิ้มน้อยยิ้มใหญ่กัน ความรู้สึกตื่นเต้นคึกคักกลับแห้งเหี่ยวไป

“คุณแม่มากันเยอะเลยนะคะ”

ตอนขากลับจากพิธีปฐมนิเทศ พอเดินออกจากประตูโรงเรียนประถม ฉันก็เอ่ยกับพ่อทันที รู้สึกเหมือนว่าเป็นเรื่องที่ห้ามพูดภายในโรงเรียนอย่างไรบอกไม่ถูก

“นั่นสินะ ก็เป็นพิธีปฐมนิเทศนี่นะ แต่งตัวสวยกันทุกคนเลยเนอะ”

ถนนที่ทอดยาวต่อจากประตูโรงเรียนมีบรรดาแม่ลูกเดินคุยกันระหว่างมุ่งหน้ากลับบ้าน พ่อฉันหิ้วหนังสือเรียนหลายเล่มที่ใส่อยู่ในถุงเดินตัวเบาดูเท่กว่าแม่คนอื่นมากเลย แต่เด็กคนอื่นที่เดินด้วยกันกับแม่กลับท่าทางสนุกกว่าฉัน

“แม่ทุกคนมาพิธีปฐมนิเทศเหรอคะ”

ฉันเดินตัวติดอยู่ข้างพ่อ

“คงงั้น พิธีจบการศึกษากับพิธีปฐมนิเทศเป็นพิธีใหญ่ที่สุดในระดับโรงเรียนประถมน่ะนะ”

“ถ้างั้นทำไมหม่าม้าของยูจังไม่ได้มาล่ะคะ”

“หม่าม้าของยูจังเหรอ”

พ่อเบี่ยงตัวหลบกลีบดอกซากุระที่ค่อยๆ ปลิวมาตัดหน้าทั้งๆ ที่โดนก็ไม่เจ็บ แล้วก็ถามกลับ

“ค่ะ หม่าม้าของยูจัง หม่าม้า หมายถึงแม่น่ะค่ะ”

“อ๋อ นั่นสินะ เพราะแม่อยู่ไกลมากน่ะสิ”

พ่อมักตอบแบบนี้เป็นประจำ ฉันเคยคิดว่าคงเป็นแบบนั้นเพราะพ่อพูด แต่ตอนนี้ฉันขึ้นชั้นประถมแล้วจึงพอรู้ คำแก้ตัวนั่นฟังทะแม่งๆ

“ที่ว่าไกลเนี่ยที่ไหนคะ”

ฉันแหงนมองหน้าพ่อ

“ไกลก็คือไกลไงล่ะ”

“ไปด้วยรถยนต์หรือรถไฟไม่ได้เหรอคะ”

“คงยากน่ะนะ”

“นั่งเครื่องบินไปก็ไม่ได้เหรอ”

“อืม คงงั้นน่ะนะ”

พ่อผงกศีรษะทักทายอาโออิจังและแม่ของอาโออิจังที่เดินผ่านและตอบคำถามด้วยน้ำเสียงเรื่อยๆ

ที่ที่ขึ้นยานพาหนะอะไรก็ไปไม่ถึง ที่แบบนั้นมีด้วยเหรอ ยูนะจังเล่าว่าเธอนั่งเครื่องบินไปฮาวายตั้งหลายชั่วโมงตอนปิดภาคฤดูใบไม้ผลิ ยังไกลกว่านั้นอีกเยอะเลยเหรอ ทาเครุคุงก็บอกว่านั่งรถไฟตั้ง 3 ขบวนไปหาคุณปู่ ที่ที่ว่าถึงจะนั่งหลายต่อยังไงก็ไปไม่ถึงเหรอ แต่ถึงจะบอกว่าอยู่ไกลไม่สะดวกยังไง แม่ก็น่าจะมาพิธีปฐมนิเทศของฉัน แม่ต้องอยากเห็นฉันแบกกระเป๋าเป้นักเรียนนี่นา ทั้งๆ ที่น่าจะเป็นแบบนั้นแต่แม่ก็ไม่มา มันแปลกเกินไปละ แม่หายไปไหนนะ ทำไมพ่อถึงไม่ยอมบอกความจริงนะ

“งั้นทำยังไงถึงจะได้เจอละคะ ทำไมแม่ถึงไปไกลจัง แม่ไม่ยอมมางานปฐมนิเทศแล้วต้องเป็นงานอะไรแม่ถึงยอมมาคะ แม่ไปทำอะไรที่ไกลๆ เหรอคะ”

ฉันยิงคำถามเรื่องที่แปลกใจเป็นชุดๆ รวดเดียว ฉันอยากรู้เรื่องแม่เต็มไปหมด อุตส่าห์ถามตั้งแยะแต่พ่อกลับหัวเราะพลางลูบหัวฉันแล้วว่า “ยูจังนี่ช่างสงสัยจังเลยนะ แบบนี้อยากรู้จังว่าโตไปอนาคตจะเป็นอะไร”

“ถ้ายูจังโตแล้ว เดี๋ยวพ่อจะบอกนะ” ว่าแล้วก็ตัดบท

“หนูโตแล้วนะ”

ฉันยืนยืดตัวอยู่ข้างๆ ให้พ่อดู ตั้งแต่สมัยอนุบาลตอนยืนเข้าแถวเรียงตามลำดับไหล่ฉันยืนตำแหน่งค่อนไปทางท้ายแถวจากตรงกลาง แถมตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไปก็เป็นนักเรียนประถมแล้วด้วย ฉันไม่ใช่เด็กเล็กๆ อีกแล้ว

“ต้องโตอีกหน่อย”

“โตอีกหน่อยที่ว่าต้องกี่เซนติเมตรคะ”

“ไม่ใช่ความสูงอย่างเดียว”

“งั้นต้องกี่โลคะ”

“ไม่ใช่น้ำหนักอีกนั่นละ ไว้ข้างในยูจังโตขึ้นเมื่อไร พ่อจะเล่าให้ฟังนะ”

พ่อพูดแบบนั้น

“ข้างในเหรอคะ”

“ใช่ รอให้เข้าใจอะไรหลายอย่างแล้วก็หนักแน่นกว่านี้ก่อนนะ”

เมื่อไรจะถึงตอนนั้นกันนะ ต้องโตจนเหมือนพวกพี่ชั้นป.6 ที่วาดรูปบนกระดานให้วันนี้เหรอ ถ้าใช่ก็อีกนานโข

“ขี้โกงนี่นา”

พอฉันงอน พ่อก็ตีมือผางแล้วว่า “จริงสิ!”

“อะไรเหรอคะ”

“ที่สำคัญกว่านั้นเราต้องซื้อเค้กกลับบ้านกัน”

พ่อพูดอย่างสบายอารมณ์เหมือนลืมเรื่องของแม่เสียสนิท

“เค้กเหรอ”

“ใช่ พ่อสั่งเค้กช็อกโกแลตสดแบบก้อนกลมเอาไว้เพื่อฉลองพิธีปฐมนิเทศน่ะ”

เค้กช็อกโกแลตสด เค้กที่ฉันชอบกินมากที่สุด ปกติทั้งปู่ทั้งย่าเอาแต่พร่ำว่าแทบไม่ยอมให้ฉันกินของหวานเลย ภายในใจของฉันที่กำลังเริ่มต่อต้านไม่พอใจเปลี่ยนกลับมาดีใจจนเนื้อเต้นใหม่อีกรอบ

“จริงเหรอคะ”

“จริงสิ เค้กร้านเซสอะไรสักอย่างที่อยู่หน้าสถานี ได้ยินว่าอร่อย ให้เขาเขียนว่ายูจัง ยินดีที่ได้เข้าโรงเรียนใหม่ด้วยนะ”

พ่อพูดพลางยิ้ม ขนมเค้กมีติดแผ่นป้ายอย่างกับวันเกิดแน่ะ ต้องรีบ

กินแล้วละ ถ้าขนมเค้กรอฉันอยู่แบบนี้ยังไม่ต้องรีบรู้เรื่องแม่ก็ได้

“ว้าว สุดยอดไปเลย!”

ในหัวของฉันเต็มไปด้วยเค้ก

“แถมยังก้อนโตด้วยนะ เรียกคุณปู่คุณย่ามากินพร้อมกันนะ”

“ค่า ไชโย รีบไปกันเถอะ”

ฉันดึงมือพ่อ

ทำไมท้องฟ้าถึงสีฟ้า ทำไมใต้ตาซ้ายฉันถึงมีไฝ พ่อตอบคำถามพวกนี้ไม่ได้ ที่อันแสนไกลที่แม่อยู่นั้นคือที่ไหนก็เหมือนกัน มีหลายๆ คำถามที่พ่อตอบฉันไม่ได้

“ขนมเค้ก ขนมเค้ก ขนมเค้กช็อกโกแลตสด”

ฉันฮัมเพลงขนมเค้กที่แต่งขึ้นมาเอง บรรดาคุณแม่ยืนเรียงกันในพิธีปฐมนิเทศกลายเป็นเรื่องเล็กลงทันที ความตื่นเต้นดีอกดีใจจนหัวใจพองโตที่เกิดขึ้นด้วยอานุภาพของขนมเค้กช็อกโกแลตสด ถ้าได้กินของหวานๆ อร่อยๆ แล้ว ไม่ว่าจะเป็นปัญหายากเย็นหรือความรู้สึกเศร้าใจก็ล้วนมลายหายไป เค้กช็อกโกแลตสดเป็นของกินที่เยี่ยมยอดที่สุด

หลังจากนั้น พอฉันขึ้นชั้นประถม 2 ก็ได้รู้เรื่องแม่ ถ้าเทียบความสูงสมัยอยู่ชั้นประถม 1 แล้ว ฉันไม่ได้สูงขึ้นผิดหูผิดตาแล้วก็ไม่ได้ฉลาดมากขึ้นด้วย เหตุผลที่พ่อรีบเปิดเผยให้รู้ ฉันมารู้ตอนหลังจากนั้นเล็กน้อย แต่ยังไงก็แล้วแต่เดือนเมษายนของชั้นประถม 2 ฉันก็ได้รู้ว่าแม่อยู่ไหน

ในการวัดส่วนสูงครั้งแรกของนักเรียนชั้นประถม 2 ฉันสูง 121 เซนติเมตร หนัก 22 กิโลกรัม พ่อดูสมุดบันทึกสุขภาพที่ฉันยื่นให้แล้วพูดอย่างดีใจว่า “โตขึ้นนะเนี่ยเรา”

“แต่ถ้าเรียงลำดับความสูงเด็กผู้หญิง หนูอยู่คนที่ 7 นะคะ”

ลำดับที่ 7 หมายถึงอยู่ตรงกลางพอดี ทั้งๆ ที่ตอนอยู่ประถม 1 ได้อยู่

คนที่ 9 แท้ๆ นี่ต้องเป็นเพราะย่าชอบให้นั่งท่าทับส้นเท้าแน่ๆ คิมิกะจังที่อยู่ชั้นประถม 3 บอกว่าถ้านั่งท่าทับส้นเท้าแล้วขาจะสั้น ฉันมารายงานอย่างผิดหวัง

“จะที่ 7 ที่ 9 ก็ไม่เห็นต่างกันนี่นา จริงสิ ยูจังก็ตัวสูงขึ้นหน่อยแล้ว เล่าให้ฟังเลยดีมั้ยนะ”

“เล่าอะไรคะ”

“เรื่องแม่ของยูจัง”

พอพ่อหัวเราะที่เห็นฉันท้อแท้กับเรื่องลำดับความสูงก็พูดออกมาอย่างนั้น

“เรื่องแม่เหรอคะ”

“จ้ะ พ่อเคยบอกไว้ใช่มั้ยล่ะว่าแม่ของยูจังอยู่ที่ไกลๆ”

“ค่ะ พ่อว่างั้น”

ทำไมอยู่ๆ พ่อก็พูดขึ้นมานะ ฉันประหลาดใจแต่ในที่สุดก็จะได้รู้เรื่องแม่สักที ฉันนั่งจ่องลงตรงหน้าพ่อ

“ที่พ่อว่าไกลนั่นน่ะหมายถึงบนสวรรค์”

“สวรรค์”

“ใช่ แม่เขาตายไปแล้ว ก่อนยูจังจะ 3 ขวบได้แป๊บนึง”

พ่อพูดด้วยสีหน้าที่เป็นปกติเหมือนทุกทีไม่มีผิด สีหน้าที่ไม่เปลี่ยนไปเลยของพ่อทำให้ฉันไม่เข้าใจคำว่าตายไปแล้วนั้นว่าเป็นเรื่องจริง

“ตายไปแล้ว...”

“ถูกรถบรรทุกทับน่ะ เป็นรถบรรทุกขนาดเล็กแต่พอดีหัวกระแทกบาดเจ็บ พาส่งโรงพยาบาลแล้วแต่ก็ไม่ทัน”

พ่ออธิบายว่าตอนขากลับที่แม่ไปซื้อของแล้วข้ามถนนตรงสัญญาณไฟจราจร รถบรรทุกก็พุ่งเข้ามาทับตอนข้ามมาถึงอีกฝั่งแล้ว ที่บอกว่าหัวกระแทกคงเจ็บน่าดู ทำไมคนขับรถบรรทุกคนนั้นถึงแย่ขนาดนี้นะ ความรู้สึกหลากหลายเอ่อล้นออกมาทีละนิด ไม่นานพอชัดเจนกับคำว่าตายไป

แล้ว น้ำตาก็ไหลออกมาโดยไม่รู้ตัว ทั้งๆ ที่หน้าแม่ฉันก็ยังจำไม่ได้ แต่คำว่าตายไปแล้ว ช่างเศร้าและน่ากลัวเหลือเกิน แม่น่าสงสารจังที่ต้องเจอเรื่องแบบนั้น

หลังจากนั้น ฉันก็เข้าใจแล้ว เรื่องที่ว่าอยู่บนสวรรค์ไม่ใช่อยู่ไกลๆ หมายถึงไม่ว่าจะรอสักเท่าไร ถึงจะเป็นพิธีปฐมนิเทศหรือพิธีจบการศึกษา ฉันก็จะไม่ได้เจอหน้าแม่ คำอธิษฐานว่าสักวันหนึ่งจะได้เจอแม่ก็จะไม่เป็นจริงได้อีกต่อไปแล้ว

ฉันอยากรู้มาตลอดว่าแม่อยู่ที่ไหน แต่สุดท้ายถ้าจะไม่ได้เจอหน้ากันแล้ว สู้คิดว่าแม่อยู่ไกลที่ไหนสักแห่งที่ไม่รู้จักยังดีเสียกว่า ถ้าฉันไม่ได้ขึ้นชั้นประถม 2 ก็ไม่ต้องรู้เรื่องน่าเศร้าแบบนี้หรือเปล่านะ อยากโตไวๆ ฉลาดรู้เรื่องไวๆ แต่บางทีการเป็นเด็กเล็กอยู่ก็อาจดีกว่า

หลังจากนั้น ครอบครัวของฉันเปลี่ยนไป 2-3 รอบ ฉันต้องพรากจากคนที่เคยเป็นพ่อบ้างเป็นแม่บ้าง แต่ที่ตายจากกันไปมีแค่แม่แท้ๆ คนเดียว ฉันไม่ได้เจอหน้าคนที่ไม่ได้อยู่ด้วยกันแล้วอีก แต่การอยู่ที่ไหนสักแห่งกับไม่ได้อยู่ที่ไหนเลยมันแตกต่างกัน ไม่ว่าจะเกี่ยวดองเป็นสายเลือดเดียวกันหรือไม่ การสูญเสียครอบครัวของตัวเองหรือคนเคยอยู่เคียงข้างกันมามันน่าเศร้าเหนือสิ่งอื่นใด

4

“ว้าว เค้กช็อกโกแลต”

หลังกินข้าวแกงกะหรี่หมูทอดเป็นอาหารเย็นเรียบร้อย ฉันก็หยิบเค้กออกจากตู้เย็น คุณโมริมิยะตาเป็นประกาย

“ตอนขากลับไปกินเค้กกับโมเอะกับฟุมินะอร่อยดีเลยซื้อมาฝากคุณโมริมิยะด้วยน่ะค่ะ”

เค้กช็อกโกแลตที่มีครีมหวานออกขมนิดหน่อยราดบนสปันจ์เค้กเนื้อฉ่ำ คุณโมริมิยะต้องชอบแน่ๆ พอคิดอย่างนี้เลยอดใจไม่ไหวซื้อฝาก

“เยี่ยมไปเลย...แต่ฉันก็ซื้อมาเหมือนกัน”

คุณโมริมิยะลุกขึ้นช้าๆ แล้วไปหยิบกล่องขนมเค้กจากช่องใส่ผักในตู้เย็น ขนาดกล่องต่างจากที่ฉันซื้อมาลิบลับ

“ไม่อยากจะเชื่อ”

“กะจะเซอร์ไพรส์เลยซ่อนไว้น่ะ นี่ไง”

พอคุณโมริมิยะเปิดกล่องที่อยู่บนโต๊ะ ก็เห็นเค้กปอนด์ข้างใน ยิ่งกว่านั้นยังมีป้ายเขียนว่า “ยูจัง ยินดีที่ได้เลื่อนชั้น!” อยู่ด้านบน แค่เลื่อนชั้นเป็นมัธยม 6 ไม่จำเป็นต้องฉลองเลยแท้ๆ ไม่สิ ที่สำคัญกว่านั้นขนาดของขนมเค้กนี่ถึงกับทำให้ฉันคิ้วขมวด

“นี่จะกินกันสองคนเหรอคะ”

เค้กหน้าผลไม้หลากชนิด ทั้งสตรอว์เบอร์รี พีช และเมล่อนอย่างน้อยกินกันได้ 6 คน ถึงจะไม่ได้กินข้าวแกงกะหรี่หมูทอดเสียเต็มคราบมันก็ยังใหญ่ไปอยู่ดี

“บ้านเราก็ไม่มีใครนอกจากนี้แล้วละเนอะ”

คุณโมริมิยะทำหน้าเหมือนเป็นเรื่องปกติ

“ถ้างั้นไม่น่าซื้อเค้กปอนด์มาเลยนี่คะ”

“ก็ใช่น่ะนะ แต่เราจะได้กินเค้กปอนด์เฉพาะโอกาสพิเศษนี่นา อุตส่าห์เป็นวันพิธีเริ่มการศึกษาทั้งที บ้านไหนๆ วันนี้เขาก็ต้องฉลองกันแน่เอาเถอะ ค่อยๆ กินไปก็ได้นี่”

“อืม ค่ะ ก็ได้”

เหมือนคุณโมริมิยะคิดว่าเรื่องที่บ้านอื่นทำ ตัวเองก็ต้องทำด้วย แต่มันมีบางอย่างคลาดเคลื่อน ทั้งคัตสึด้งทั้งเค้กปอนด์น่าจะได้กินเนื่องใน

โอกาสอื่นมากกว่า แต่ตอนคุณโมริมิยะสั่งเค้กก็คงเหมือนตอนฉันเห็นคนขายเอาเค้กใส่กล่องแล้ว ใจคงลิงโลดเพราะนึกภาพตอนฉันกิน

“เอาเถอะค่ะ วันนี้มีเอกสารที่ต้องให้คุณโมริมิยะอ่านเยอะซะด้วย กินของหวานพลางเช็กดูด้วยกันนะ”

“หา แต่ฉันไม่ชอบอ่านพวกเอกสารด้วยสิ”

“อย่าพูดอย่างนั้นสิคะ รบกวนหน่อย”

ฉันชงชาญี่ปุ่นรสเข้มแล้ววางเอกสารที่ได้แจกจากโรงเรียนลงตรงหน้าคุณโมริมิยะ

“ห้ะ เยอะนะเนี่ย เอ่อ ใบแจ้งเรื่องการประชุมผู้ปกครอง อันนี้คงไม่ไปนะ กำหนดการพิธีประจำปีเหรอ ท่าจะยุ่งเลยนะเนี่ย แล้วอันนี้ล่ะ...”

คุณโมริมิยะบ่นพึมพำแต่ก็อ่านเอกสารแต่ละใบๆ ผ่านตาอย่างตั้งใจ

“เนื้อเค้กเบาๆ อร่อยดีค่ะ”

ฉันนั่งมองคุณโมริมิยะขณะตักเค้กเข้าปากอย่างสบายอารมณ์ ขนมเค้กหน้าผลไม้ต่างๆ รสชาติละมุนละไมถึงอิ่มท้องก็ยังกินต่อได้เยอะอย่างไม่น่าเชื่อ

“ใช่มั้ยล่ะ แล้วก็ อาทิตย์หน้ามีเรียนความปลอดภัยการจราจร โหโรงเรียนมัธยมปลายก็มีแบบนี้ด้วยเหรอเนี่ย ประกาศข่าวการดูแลสุขภาพก็โอเคนะ”

“กินไปด้วยก็ได้นะ”

คุณโมริมิยะอ่านเอกสารเอาเป็นเอาตายไม่เหลียวมามองขนมเค้กเลย ถ้าเป็นแบบนี้แล้วเมื่อไรจะได้เก็บเค้กปอนด์ล่ะ แล้วฉันก็อยากถามความเห็นว่าเค้กที่ฉันซื้อมารสชาติเป็นยังไงเร็วๆ ด้วย ถ้าไม่ได้ยินคำว่า “อร่อย” ออกจากปากสักคำคงรู้สึกเหมือนขาดทุน ฉันเลยยัดเยียดส้อมให้

“อ๊ะ อืมจริงสิ”

“นี่ไงคะ กินสิ”

“กินละนะ...อื้ม ช็อกโกแลตเข้มข้นแต่อร่อยแบบเรียบง่าย ปกติไม่ค่อยรู้สึกแต่นี่แป้งสาลีกับเนยรสละมุนทีเดียว”

“ใช่มั้ยล่ะคะ ดีจังที่ถูกใจ”

พอเห็นคุณโมริมิยะกินแก้มตุ่ยเต็มปากก็รู้สึกดีที่ซื้อมาฝาก ฉันจึงชี้ชวนว่า “กินเยอะๆ นะคะ”

“ฉันก็เหมือนกัน เวลาได้กินของอร่อย ก็อยากให้ยูจังกินด้วย ถ้ามีเสบียงจากลูกค้าวางที่บริษัทเมื่อไรเป็นได้แอบหยิบ 2 ชิ้นกลับบ้านทุกที”

คุณโมริมิยะพูด

“หยุดทำนะคะ เดี๋ยวจะถูกไล่ออกฐานฉ้อโกงหรอก”

“แค่พวกขนมเองไม่ถูกไล่ออกหรอก ว่าแต่เวลาเตรียมของให้ใครสักคนที่ไม่ใช่ตัวเองนี่มันรู้สึกจริงๆ นะว่ามีครอบครัวแล้ว พอนึกภาพหน้ายูโกะจังกินอย่างอร่อยแล้ว ก็กล้าเอาขนมของบริษัทกลับบ้านแบบไม่สนใจเลยว่าจะถูกมองเป็นคนขี้เหนียว การมีลูกสาวนี่มันสุดยอดจริงๆ เลยนะ”

คุณโมริมิยะบอกว่าฉันเป็นครอบครัวแล้วก็เป็นลูกสาวอย่างไม่ลังเลน่าชื่นชมในความใจกว้างแต่ฉันรู้สึกจั๊กจี้ยังไงบอกไม่ถูกรู้สึกเขินขึ้นมา

“เอ่อ อันนี้ ประทับตราด้วยนะคะ”

ว่าแล้วก็ยื่นเอกสารให้ไป

“อะไรเหรอ อ๋อ การวางแผนชีวิตในอนาคตสินะ”

คุณโมริมิยะแค่ดูผ่านๆ แล้วก็ประทับตรา ง่ายอย่างกับปอกกล้วย

จนฉันต้องยืนยันอีกรอบว่า “นี่เป็นใบสำรวจการวางแผนชีวิตในอนาคตนะคะ”

“อืม อ่านดีแล้วนี่”

“งั้นไม่มีอะไรเหรอคะ หมายถึง เป็นใบสำรวจการวางแผนชีวิตในอนาคตของลูกเชียวนะคะ”

“อ้าวเหรอ จะบอกว่าไงดีล่ะ อืม วิทยาลัยโซนาดะ ฉันก็ว่าดีนะ”

“ดียังไงเหรอคะ”

ทั้งฟุมินะและโมเอะสองจิตสองใจกันทั้งคู่ว่าถ้าเอาใบสำรวจการวางแผนชีวิตในอนาคตให้พ่อแม่ดูละก็คงถูกบ่นโน่นบ่นนี่หูชา ไม่ใช่ว่าฉัน

อยากถูกคัดค้านแต่การผ่านด่านยากๆ แบบนั้นได้ฉลุยก็ทำให้ไม่สบายใจเหมือนกัน

“ถึงจะว่าแบบนั้นฉันไม่รู้ว่าเวลาแบบนี้ต้องพูดยังไงดี รอบๆ ตัวก็ไม่มีใครมีลูกอยู่มัธยมปลายด้วยสิ”

“มันก็ใช่อยู่หรอกแต่ไม่มีอะไรจะพูดสักคำเลยเหรอคะ”

“พูดสักคำเหรอ อืม เอ่อ เอ ชีวิตของยูโกะจังน่ะทำอย่างที่ตัวเองคิดน่ะดีแล้ว ไม่ดีกว่า พูดแบบนี้เหมือนไม่ค่อยมีความรับผิดชอบ เอาใหม่ การเลือกทางชีวิตในอนาคตหมายถึง...”

คุณโมริมิยะกำตราประทับแน่นพลางคิดหนัก ฉันกินแผ่นป้ายที่เขียนว่ายินดีที่ได้เลื่อนชั้นเสียงดังกรุบกรับไปรอไปแต่ดูเหมือนเขานึกอะไรไม่ออก จากนั้นสักพัก “เอ้อ เอาเป็นว่าฉันเป็นกำลังใจให้นะ” คุณโมริมิยะได้แต่ห่อไหล่

“ตอนเลือกมหาวิทยาลัย พ่อแม่คุณโมริมิยะไม่ได้ให้คำแนะนำอะไรเหรอ”

ฉันถามขณะรับใบสำรวจการวางแผนชีวิตในอนาคตที่คุณโมริมิยะส่งคืนอย่างรู้สึกผิด

“ก็ไม่มีอะไรเป็นพิเศษนะ”

“ตัดสินใจจะเข้ามหาวิทยาลัยโตเกียวด้วยตัวเองเลยเหรอคะ”

คุณริกะซึ่งเป็นแม่ลำดับที่ 2 ของฉันบอกว่า “มีเพื่อนร่วมห้องที่ฉลาดมากอยู่คนหนึ่ง เหมาะจะเป็นพ่อของยูโกะจังเลยละ” แล้วก็พาคุณโมริมิยะมา

“เอ่อ คงงั้น ตั้งแต่เด็กฉันถูกให้เรียนหนังสืออย่างเดียว ก็เลยพุ่งเป้าจะเข้ามหาวิทยาลัยโตเกียวโดยไม่รู้ตัว พ่อแม่ก็เลยพอใจละมั้ง”

“อย่างนี้นี่เอง ถ้างั้นไม่คิดเหรอคะว่าอยากให้หนูตั้งเป้าเรียนที่ดีๆ”

“อืม แต่ยูโกะจังต่างกับฉัน ถ้าดูความสามารถยูโกะจังแล้วน่าจะเหมาะกับวิทยาลัยโซนาดะมากกว่าหรือเปล่านะ อืม ฉันว่าเป็นตัวเลือก

ที่ดีอยู่แล้วนะ”

คุณโมริมิยะบอกไว้ว่าจะไม่แต่งงานกับใครจนกว่าฉันจะออกไปจากบ้านหลังนี้ แต่บางทีฉันก็คิดว่านิสัยเขามีปัญหาจนน่าจะแต่งงานไม่ได้มากกว่า

“เอ๊ะ แนะนำแบบนี้ไม่ได้หรือเปล่านะ”

“เปล่าค่ะ ไม่เป็นไร ขอบคุณสำหรับคำแนะนำค่ะ”

“ไม่เป็นไรหรอก เป็นหน้าที่ของพ่ออยู่แล้วละ”

คุณโมริมิยะพูดด้วยสีหน้าพออกพอใจเหมือนโล่งอกที่ถูกปลดปล่อยจากภาระหน้าที่ แล้วก็ตักเค้กเข้าปาก

ตราประทับในใบสำรวจการวางแผนชีวิตในอนาคตเป็นตัวหนังสือสีแดงเขียนว่าโมริมิยะ จากมิโตะเปลี่ยนเป็นทานากะแล้วก็เป็นอิสุมิงะฮะระจนถึงเดี๋ยวนี้ฉันเห็นตราประทับมาหลายแบบ แต่อีกไม่นานก็ไม่ต้องอาศัยตราประทับจากพ่อแม่แล้ว ฉันจะตัดสินใจอะไรต่างๆ ได้ด้วยตัวเอง

“เดี๋ยวนะ ทำไมกินแต่ผลไม้ล่ะคะ”

ขณะฉันกำลังพับใบสำรวจการวางแผนชีวิตในอนาคต พอเหลียวมองเค้กปอนด์ก็ถึงกับสะดุ้ง คุณโมริมิยะกำลังเอาแต่กินผลไม้บนหน้าเค้ก

“ไม่ละ อย่างว่าน่ะเนื้อเค้กกับครีมกินแล้วหนักไป เดี๋ยวฉันกินผลไม้ข้างบนเองแล้วยูโกะจังกินตรงเนื้อมันนะ”

ที่ซื้อเค้กมาไม่ใช่เพราะอยากเห็นฉันกินอย่างเอร็ดอร่อยหรือยังไง

“เอาแต่ใจเกินไปแล้ว”

ฉันบ่น

“แหม ใช้สมองคิดเรื่องเส้นทางอาชีพในอนาคตจนท้องอืดแล้วเนี่ย”

คุณโมริมิยะพูดพลางกดท้อง

“พูดไปได้นะคะ”

ฉันหน่ายใจแต่ก็ตักเค้กที่มีแต่เนื้อและครีมเข้าปาก

5

ในชั่วโมงโฮมรูมสัปดาห์สุดท้ายของเดือนพฤษภาคม สายลมที่พัดเข้ามาทางหน้าต่างที่เปิดทิ้งไว้ทำให้ผ้าม่านกระพือพลิ้วไหวอย่างอ่อนโยน เป็นช่วงเวลาน้อยนิดในหนึ่งปีที่ชวนให้รู้สึกสบายๆ ในห้องเรียน อาจารย์กำลังอธิบายเกี่ยวกับงานแข่งกีฬาประเภทลูกบอลที่จะจัดขึ้นเดือนหน้า ต่างไปจากชั่วโมงเรียนบรรยากาศเรื่อยๆ ชวนง่วงของแสงแดดอุ่นๆ ยามบ่าย ทำให้นักเรียนบางคนหาวหวอด

“ขอให้ร่วมแข่งดอดจ์บอลหรือไม่ก็วอลเลย์บอลอย่างใดอย่างหนึ่งเอ่อ นักเรียนหญิงทีมละ 9 คน ส่วนนักเรียนชาย...”

ระหว่างที่อาจารย์มุคะอิกำลังพูดก็ได้ยินเสียงกระซิบกระซาบกันว่า “ดอดจ์บอลสบายกว่านะแต่เล่นที่สนามเนี่ยร้อนตายเลย” “ไม่ชอบให้วอลเลย์เวียนกันตัดสินเลย”

ให้เลือกอย่างใดอย่างหนึ่งงั้นเอาอันที่เหลืออันไหนก็ได้ดีมั้ยนะ ขณะดูบนกระดานดำแล้วคิด ฮายาชิที่นั่งข้างหลังสะกิดที่หลังแล้วยื่นเศษกระดาษเล็กๆ ให้ บนเศษกระดาษที่พับเป็นสี่เหลี่ยมเขียนว่า “ส่งให้โมริมิยะ” ระหว่างชั่วโมงเรียนการแอบส่งจดหมายกันแบบนี้เป็นสิ่งที่ทำบ่อยๆ จากโมเอะแน่เลย สงสัยเขียนบอกว่า “เลือกวอลเลย์กัน” หรือเปล่านะ พอลองเปิดอ่าน กลับมีข้อความเขียนว่า “เป็นกรรมการจัดงานกีฬาลูกบอลกันนะ”

ลายมือสวยแต่เหมือนรีบเขียนจนลายเส้นตวัดยาวๆ ไม่ใช่ทั้งลายมือของโมเอะและฟุมินะ ใช่เขียนถึงฉันจริงเหรอ ลองพลิกดูให้แน่ใจอีกครั้งก็เห็นจ่าหน้าว่า “ส่งให้โมริมิยะ” ใครกันเขียนมาชวนอย่างนี้ ฉันมองไปรอบห้องเรียน

บังเอิญสายตาสบกับฟุมินะที่พูดว่า “ลงวอลเลย์กัน” พอดี ฉันพยัก

หน้าแล้วก็มองรอบๆ ต่อ โมเอะกำลังคุยอย่างออกรสกับมิยะเกะคุงที่นั่งข้างๆ ถึงฉันจะมองไปทั่วห้องเรียนแต่ก็ไม่มีใครมองกลับมาทางนี้เลย เดาไม่ออกว่าใครเป็นเจ้าของจดหมาย

ล้อกันเล่นหรือเปล่านะ ถ้าอย่างนั้นทำเพื่ออะไร ขณะมองไปทั่วห้องช้าๆ อีกครั้งพลางคิดว่ามันเรื่องอะไรกัน อาจารย์ก็เริ่มแบ่งว่าใครต้องการเข้าร่วมอะไร นักเรียนชายที่คิดว่าลงแข่งอันไหนก็ได้มีจำนวนมากจึงแบ่งกลุ่มตามจำนวนได้ง่าย แต่นักเรียนหญิงมีแต่คนอยากลงวอลเลย์เลยต้องแบ่งกลุ่มด้วยการเป่ายิ้งฉุบ ทั้งฉันทั้งโมเอะแพ้สรุปเลยต้องลงดอดจ์บอล

หลังจากกำหนดประเภทที่ลงแข่งเรียบร้อยรอจนทุกคนเงียบเสียงแล้ว อาจารย์ถามทุกคนว่า

“งั้นลำดับสุดท้ายคือกรรมการจัดงานนะ ขอชายหญิงอย่างละคนหน้าที่หลักก็คือเตรียมงานต่างๆ ในวันงาน มีใครตั้งใจจะทำมั้ย”

จดหมายที่ส่งมาเมื่อกี้เขียนว่า “เป็นกรรมการจัดงานกีฬากันนะ” ก็หมายความว่าคนที่อยากเป็นกรรมการน่าจะเป็นคนส่งจดหมายมา ใครกันนะ ฉันนิ่งรอคนเสนอตัวอยู่ แต่ไม่มีใครยกมือสักที

“เป็นกรรมการไม่ได้ต้องทำอะไรยากขนาดนั้นหรอก แล้วก็เป็นแค่ช่วงที่จัดงานกีฬาประเภทลูกบอลเท่านั้นเอง ครูว่ามันคุ้มค่าที่ได้ลองทำนะ มีใครจะช่วยทำเพื่อชั้นเรียนของเราบ้างมั้ย”

อาจารย์มุคะอิเชิญชวนอีกครั้ง

“งั้นผมเป็นครับ”

ฮามะซากะคุงยกมือขึ้น

จดหมายเมื่อกี้นี้มาจากฮามะซากะคุงหรือเปล่านะจังหวะที่ฉันหันหน้าไปพอดี

“เป็นกับโมริมิยะครับ”

ฮามะซากะคุงพูดต่อ

เสียงตกใจว่า “เอ๊ะ” “ทำไมล่ะ ทำไมล่ะ” และเสียงล้อว่า “โห เจ๋ง

ไปเลย” “คบกันอยู่หรือเปล่า” ดังทั่วห้อง ท่ามกลางสถานการณ์เช่นนี้ ฮามะซากะคุงยืนหัวเราะเอิ๊กอ๊าก มีแต่ฉันที่ทำตัวไม่ถูกที่สุด

“โมริมิยะเขารู้เรื่องหรือยัง”

อาจารย์มุคะอิปรามทุกคนให้เบาเสียงว่า “เจี๊ยวจ๊าวกันอย่างนี้ก็คุยไม่คืบหน้าสักทีน่ะสิ” แล้วถาม

“เบื้องต้น ชวนไปแล้วครับว่าให้เป็นด้วยกัน”

ฮามะซากะคุงตอบเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ที่ว่าชวนแล้วหมายถึงส่งจดหมายตามอำเภอใจมาให้แค่นั้นไม่ใช่เหรอ ได้ยินเสียงนักเรียนชายพูดว่า “เอ่อ ก็โอเคนะ” “ยอมเป็นไปเถอะน่า ยูโกะจัง” โดยไม่สนใจฉันที่หน้านิ่วคิ้วขมวด พวกนักเรียนหญิงก็พยายามเลี่ยงไม่อยากเป็นกรรมการจัดงานพากันพึมพำว่า “แหม โมริมิยะเป็นน่ะดีแล้วละ” บ้างก็ว่า “ยูโกะเหมาะสมแล้วละ” โมเอะห่อไหล่ แล้วขยับปากขมุบขมิบว่า “อุ๊ยตายละ”

“อย่างนั้นเหรอ โมริมิยะโอเคมั้ยล่ะ”

พอถูกอาจารย์มุคะอิถาม

“ค่า...เอ่อ” ฉันผงกศีรษะเล็กน้อย

บรรยากาศแบบนี้จะปฏิเสธก็คงไม่ได้แล้ว ทุกคนฮือฮากันใหญ่อย่างกับฉันกับฮามะซากะคุงถูกกำหนดให้เป็นกรรมการจัดงานไปแล้ว กรรมการจัดงานกีฬาประเภทลูกบอลเป็นงานไม่หนักอย่างที่อาจารย์บอกก็จริง แต่เหมือนฉันติดกับฮามะซากะคุง ถึงทำใจรับไม่ได้ แต่ก็ใช่ว่าจะทำไม่ได้

“เป็นได้จริงๆ นะ”

อาจารย์มุคะอียืนยันให้แน่ใจอีกครั้ง ฉันพยักหน้าแล้วตอบ “ค่ะ” อย่างฉะฉานกว่าเมื่อกี้

พอคาบที่ 6 จบลง ทั้งห้องเรียนก็คุยสนั่นไม่เลิกเรื่องฮามะซากะกับฉัน

“นี่ๆ อธิบายมานะ” “ไม่ยอมเล่าให้พวกเราฟังนี่ใจร้ายจริงๆ เลย

นะ” ฉันถูกฟุมินะและโมเอะดึงตัวออกมาที่ระเบียง ฮามะซากะคุงเดินตามมาด้วย

“บังคับใจกันไปหน่อย ขอโทษทีนะโมริมิยะ”

“จดหมายนั่นฮามะซากะคุงเขียนสินะ”

“ใช่ ใช่”

ห้องเรียนที่เสียงดังแทบหูแตกตั้งแต่เมื่อกี้ตอนนี้กลับเงียบกริบ ทุกคนเงี่ยหูกำลังฟังฉันกับฮามะซากะคุยกัน

“อยู่ๆ ก็นึกขึ้นมากลางชั่วโมงโฮมรูมว่ามาเป็นกรรมการจัดงานกันดีกว่า กะทันหันไปโทษทีนะ”

ฮามะซากะคุงเป็นที่ชื่นชอบของทุกคนในโรงเรียนเลยทีเดียว เขาว่าเริงคุยง่ายเข้าได้กับทุกคน มีอารมณ์ขันทำให้คนอื่นหัวเราะได้ ด้วยเหตุผลแค่นี้ ถึงจะไม่ได้หล่อเหลา ทั้งการเรียนทั้งกีฬาไม่ได้โดดเด่นมากมาย ทุกคนก็ชอบเขา ฉันยอมรับว่าเขาเป็นคนสร้างเสียงหัวเราะให้ทุกคนได้ แต่ฉันไม่ค่อยสันทัดกับความง่ายๆ สบายๆ แบบนั้น

“จริงๆ วางแผนไว้ว่าจะโชว์ด้านดีของฉันให้ดูในงานแข่งกีฬาแล้วค่อยสารภาพ”

โมเอะที่ยืนข้างฉันหัวเราะแล้วร้อง “ว้าว ยังกับการ์ตูนเลย” กับคำอธิบายของฮามะซากะคุง ฟุมินะพูดอย่างสุขุมว่า “จริงๆ แล้ว ในงานแข่งกีฬาอาจจะไม่ได้โชว์ด้านดีให้เห็นก็ได้นา”

“อ้าว แต่เซกิโมโตะห้อง 1 มาสารภาพรักกับโมริมิยะตอนพักเที่ยงใช่มั้ยล่ะ”

“เอ่อ อืม”

“เลยคิดว่าต้องรีบละ เรื่องเลยกลายเป็นแบบนี้”

“อ้อ”

ด้วยเหตุนี้เลยโดนให้เป็นกรรมการจัดงานกีฬาประเภทลูกบอลเหรอเนี่ย ฉันต้องตกกระไดพลอยโจนไปกับแผนที่ไม่มีเหตุผลของฮามะซากะคุง

แบบนี้ไม่สบอารมณ์เอาซะเลย

“เอ๊ะ แต่เป็นกรรมการจัดงานกีฬาด้วยกันไม่ได้หมายความว่าเราคบกันใช่มั้ย”

ถ้าเพราะเป็นกรรมการจัดงานกีฬาแล้วต้องพลอยเป็นแฟนไปด้วยนี่ก็ลำบาก ฉันถามให้แน่ใจ

“ตอนนี้นะ แต่ถ้าเป็นกรรมการจัดงานด้วยกันแล้วคงรู้สึกดีต่อกันใช่มั้ยล่ะ”

ฮามะซากะคุงพูดอย่างนั้นแล้วก็ยิ้ม

การที่คนสองคนเป็นกรรมการด้วยกันแล้วกลายเป็นแฟนกันเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นบ่อย ฟุมินะซึ่งเป็นกัปตันชมรมวอลเลย์บอลหญิงก็กำลังคบกับนิชิโนะคุงที่เป็นกัปตันชมรมวอลเลย์บอลชาย แต่จุดเริ่มต้นแบบนี้คงเป็นไปได้ยาก

“เสนอตัวพร้อมกัน 2 คนต่อหน้าทุกคนแบบนี้ก็เหมือนพวกเราเปิดตัวอย่างเป็นทางการแล้วละ”

“เปิดตัวอย่างเป็นทางการเหรอ”

“ใช่ ระหว่างเป็นกรรมการจัดงานด้วยกันจะได้ไม่มีใครหน้าไหนมาสารภาพรักกับโมริมิยะไง”

นี่มันเรื่องอะไรกัน ไม่ได้สนใจความรู้สึกของฉันเลยนี่นา โมเอะกล่อมฉันที่ยืนคิ้วขมวดให้ใจเย็นลงว่า “เอาเถอะ เอาเถอะ” แล้วหยอกเล่นว่า

“มาชอบสาวเนื้อหอมอย่างยูโกะก็ลำบากหน่อยนะ”

“ไม่ใช่อย่างนั้นซะหน่อย...”

“มันใช่เลยต่างหากละ ยูโกะ ฮ็อตฮิตจะตาย” ทั้งฟุมินะและโมเอะช่วยกันแซว

มันเหลือเชื่อที่ตั้งแต่ประมาณประถม 5-6 มามีคนมาสารภาพรักกับฉันเยอะ ฉันไม่ได้โดดเด่นสะดุดตา ทั้งการเรียนการกีฬาก็ธรรมดา แต่ที่เป็นที่ชื่นชอบของทุกคนนั่นเป็นเพราะคุณริกะ แม่คนที่ 2 ของฉันที่มีอิทธิพลอย่างมาก

6

“เด็กผู้หญิงถ้าไม่มีใครมารักถือว่าใช้ไม่ได้นะ ไม่ว่าคนมารักจะเป็นคนแก่ เด็ก ผู้หญิงหรือผู้ชายก็แล้วแต่ การที่ผู้หญิงจะมีความสุขหรือไม่ขึ้นอยู่กับว่ามีคนมารักหรือเปล่า”

คุณริกะพูดอย่างมั่นใจว่าอย่างนั้น อย่าว่าแต่ผู้หญิงหรือคนแก่เลย คุณริกะมีผู้ชายมาชอบมากมายตามคำที่เธอพูดไม่มีผิด ไม่ได้ถึงขนาดว่าหน้าตาดีแต่ดวงตากลมโตปากกว้างนั้นก็ดูสดใส ทั้งการแต่งหน้าทำผมให้รับกับหน้าอย่างที่สุด เธอสามารถทำตัวให้ดูดีได้ คุณริกะปรากฏตัวต่อหน้าฉันครั้งแรกตอนปิดเทอมภาคฤดูร้อนชั้นประถมปีที่ 2

*

วันอาทิตย์สุดท้ายของเดือนกรกฎาคม ระหว่างกำลังออกไปซื้อของที่ซ้อปปิ้งมอลล์ใกล้ๆ พ่อก็จอดรถหน้าแมนชั่นที่ฉันไม่รู้จัก

“เอ๊ะ นี่ที่ไหนคะ”

“วันนี้กะจะไปด้วยกันกับพี่สาวที่เป็นเพื่อนพ่อ...ได้มั้ย”

พ่อพูดอย่างเกรงใจกับฉันที่นั่งอยู่ด้านหลังแล้วมองออกไปนอกหน้าต่าง

“พี่สาว”

ฉันชอบ “พี่สาว” มาก ฉันมักตื่นเต้นดีใจตลอดเวลาได้เล่นกับพี่สาวชั้นประถม 5-6 ในชั่วโมงสันทนาการที่โรงเรียน เพราะทำทุกอย่างเก่งกว่าฉันแล้วยังใจดีอีก นั่นคือพี่สาว แต่พ่อมีเพื่อนที่เป็นพี่สาวด้วย ไม่น่าเชื่อเลย

“เดี๋ยวยูจังต้องชอบพี่สาวแน่ โอเคนะ”

ขณะฉันตอบพ่อว่า “โอเคค่ะ” ก็เห็นผู้หญิงคนหนึ่งเดินออกมาจากแมนชั่น ฉันคิดว่าที่พ่อบอกว่าเป็นพี่สาวจะประมาณสักพี่ชั้นประถม 6 แต่คนนั้นกลับเป็นผู้ใหญ่สูงเพรียว

“ฉันชื่อริกะจ้ะ สวัสดีจ้ายูโกะจัง”

พี่สาวที่เป็นผู้ใหญ่พูดอย่างนั้นแล้วก็ขึ้นรถมานั่งข้างๆ

“สวัสดีค่ะ”

ฉันก้มหัว ทักทายแล้วรีบมองสำรวจพี่สาวตั้งแต่หัวจรดเท้า

เสื้อสีชมพูกับกระโปรงพองๆ สีน้ำตาล กระเป๋าสีขาวมีริบบิ้นติดอยู่ รองเท้าเงาวับ ผมสีน้ำตาลที่รวบไปข้างหลังด้วยวิธีที่ฉันไม่เคยเห็นมาก่อน นั้นสวยมาก แถมยังหอมเหมือนกลิ่นสบู่ ชื่อเหมือนกับตุ๊กตาตัวโปรดที่ชื่อริกะจัง น่ารักไปกระทั่งเสียง คุณริกะมีทุกสิ่งที่ชวนหลงใหล

“ผมของพี่สาวน่ารักจังค่ะ”

ขณะรถเคลื่อนตัวออกไป ฉันพูดขึ้นขณะมองจ้องไปที่ผม

“เหรอจ๊ะ ฉันทำให้ยูโกะจังบ้างเอามั้ยล่ะ”

“ทำได้เหรอคะ”

“ทำได้สิ เดี๋ยวใช้อันนี้มัดให้นะ”

คุณริกะหยิบยางรัดผมที่หุ้มด้วยผ้าสีเหลืองออกจากกระเป๋าโชว์ให้ฉันดู

“ว้าว น่ารักจัง”

“ใช่มั้ยล่ะ ผมยูโกะจังลื่นสลวยจังนะ”

คุณริกะเริ่มใช้มือสางผมบ๊อบของฉัน นิ้วเรียวสวย ช่างต่างลิบลับกับมือเหี่ยวย่นของย่าหรือมือหยาบๆ ของพ่อ

“ผมยูโกะจังสวยจัง ถ้าไว้ยาวคงเข้ากับหน้ามาก”

“แต่พอยาวปุ๊บก็จะถูกย่าตัดปั๊บเลยค่ะ”

ย่าบอกว่าจะทำให้สายตาไม่ดีแล้วก็เกะกะเวลาเคลื่อนไหว พอผมฉันยาวประบ่าหรือผมหน้าม้ายาวปิดคิ้วเมื่อไร ย่าจะใช้กรรไกรตัดฉับทันทีจริงๆ ฉันอยากไว้ยาวอีกสักหน่อยแท้ๆ แต่ก็ถูกย่าบอกว่า “ทรงนี้เหมาะกับยูโกะที่สุดแล้ว” ฉันจึงคัดค้านอะไรไม่ได้

“เอ๋ คุณย่าตัดผมให้เหรอจ๊ะ”

คุณริกะม้วนผมของฉันขณะพูด

“ค่ะ แล้วผมของพี่สาวใครตัดให้คะ”

“ฉันไปทำผมที่ร้านทำผมจ้ะ”

“ร้านทำผม”

จะว่าไปอายุจังที่สวยที่สุดในห้องก็พูดอย่างภูมิใจว่า “ฉันไปตัดผมที่ร้านทำผมมา” ว่าแล้วว่าคนน่ารักไปร้านทำผมกันทั้งนั้น

“ผู้ใหญ่ส่วนใหญ่ตัดผมที่ร้านทำผมกันทั้งนั้นละจ้ะ เอาละ เสร็จแล้วดูสิยูโกะจังเข้ากับหน้าเลย”

คุณริกะหยิบกระจกอันเล็กๆ ออกมาจากกระเป๋าให้ฉันส่องดู

“ว้าว สุดยอดเลยค่ะ!”

ผมถูกมัดรวบไปด้านบนด้วยยางรัดผม ฉันไม่เคยทำผมทรงนี้มาก่อนสักครั้ง ตอนรถหยุดตรงสัญญาณไฟ พ่อหันมองข้างหลังแล้วออกปากชมว่า “ยูจัง น่ารักมากเลย”

คุณริกะเป็นคนยังไง เป็นเพื่อนแบบไหนกับพ่อ มีเรื่องอื่นต้องถามอีกแท้ๆ แต่พอได้ทำผมทรงน่ารักแบบนี้ เรื่องอื่นช่างมันเถอะ ฉันเอาแต่ถามคุณริกะเรื่องเสื้อผ้าเอยเรื่องทรงผมเอย ไม่ว่าจะถามอะไรคุณริกะก็ตอบไปหัวเราะไป

ทำไมเป็นคนน่ารักอย่างนี้นะ ได้นั่งรถไปกับพี่สาวแบบนี้อย่างกับฝันไปแน่ะ ฉันชอบคุณริกะขึ้นมาทันที

พอไปถึงช้อปปิ้งมอลล์ ฉันก็มุ่งไปแผนกเครื่องเขียนหาซื้อกล่อง

ดินสอ กล่องดินสอที่ได้ตอนเข้าโรงเรียนประถมพังจนปิดฝาไม่ได้ซะแล้ว

ไม่ใช่เด็กประถมแล้วแต่ต้องมาดูกล่องดินสอคุณริกะจะเบื่อหรือเปล่านะ ถ้าเกิดอยากกลับบ้านขึ้นมาจะทำยังไงดี ฉันกังวลอยู่ในใจแต่ปรากฏว่าพอไปถึงแผนกเครื่องเขียน

“ว้าว อันนี้น่ารักจัง”

คุณริกะพูดเสียงดังขึ้น

“จริงด้วย”

ฉันโล่งใจที่เห็นคุณริกะหน้าตาดูยิ้มแย้ม

“อ๊ะ แต่อันนี้ดีกว่านะ เก๋ดี ดูสิ เหมาะกับยูโกะจังมากเลย”

กล่องดินสอที่คุณริกะถืออยู่เป็นสีชมพูมีรูปเด็กผู้หญิงกับกระต่ายภาพวาดสีฟูฟ่องน่ารัก แต่ถึงตอนนี้ฉันถูกใจแต่จะชอบแบบนี้ไปจนถึงประถม 6 หรือเปล่านะ เวลาซื้อของปู่ย่าชอบบอกฉันว่า “ให้คิดไปถึงตอน ป.6 ว่ายังอยากใช้หรือเปล่า” แล้วยังพูดเสริมว่า “เด็กนักเรียนชั้นป.6 น่ะโตเป็นพี่แล้ว ถ้ายังใช้ของน่ารักๆ บ้องแบ๊วอยู่มันน่าอายนะ”

กล่องดินสอสีชมพูอ่อน น่ารักน่าใช้มากเลย แต่ก็รู้สึกว่าถ้าฉันขึ้นประถม 6 มันคงไม่เหมาะกับฉันแล้ว

“ถ้าหนูขึ้นป.6 นี่จะน่ารักเกินจนไม่อยากใช้หรือเปล่านะ”

ฉันพูดเสียงอ่อย แต่คุณริกะพูดว่า

“ป.6 นี่อีกตั้ง 4 ปีเลยนะ กล่องดินสอนี่ไม่น่าได้ใช้จนถึงตอนนั้นหรอก”

“เอ๊ะ”

กล่องดินสอที่ได้มาตอนพิธีปฐมนิเทศก็ถูกบอกว่าให้ใช้ถนอมๆ ไปจนเรียนจบ แต่แล้วมันก็พังทำเอาฉันซึมไปเลย แล้วนี่บอกว่าจะไม่ได้ใช้ไปจนถึงประถม 6 หมายความว่ายังไงนะ

“กล่องดินสอมันเป็นของใช้แล้วทิ้ง เราใช้อยู่ทุกวัน ใช้ไปปีสองปีก็ต้องเสียต้องพัง”

“ถ้าเป็นอย่างนั้น...ทำไงดีคะ”

แย่ละ เดี๋ยวกล่องดินสอพังอีก

“กล่องดินสอจะพังตอนช่วงที่รสนิยมความชอบของยูโกะจังเปลี่ยนไปพอดี เราก็ซื้อใหม่ตอนนั้นอีกที เนอะ ซูจัง”

คุณริกะพูดกับฉันที่กำลังตีโพยตีพาย

ซูจัง หมายถึงพ่อ ตอนแรกฉันไม่รู้เลย

ฉันเรียกว่าคุณพ่อ ปู่ย่าเรียกว่าซูเฮ คนที่บริษัทมาหาเมื่อวันก่อนเรียกว่า “ผู้จัดการ” ไม่เคยได้ยินใครเรียกพ่อว่า “ซูจัง” มาก่อน “ซูจัง” อย่างกับเด็กแน่ะ

“อืม ก็ได้น่ะนะ แต่ต้องใช้ถนอมๆ ด้วย”

พ่อพูดกับฉันที่กำลังมองอย่างประหลาดใจ

“เอ่อ ค่ะ โอเค...”

“อุ๊ย ดูสิ ดูสิ! มียางลบกับดินสอที่เป็นตัวการ์ตูนเหมือนกล่องดินสอด้วย นี่ไง”

คุณริกะหยิบยางลบมาให้ฉันดู

“ยางลบมีแล้วค่ะ”

“อ้าว ซื้อให้ครบเซตไม่ดีเหรอ”

“แต่ย่าบอกว่ายางลบที่มีภาพเยอะแยะจะลบไม่ค่อยออก”

“ไม่น่าใช่นะ ภาพอยู่บนกระดาษหุ้มข้างนอกอย่างเดียว ส่วนใหญ่ประสิทธิภาพในการลบก็เหมือนๆ กันละจ้ะ ซื้อให้ครบเซตพร้อมกล่องดินสอรับรองว่าต้องน่ารัก”

คุณริกะพูดชัดเจนหนักแน่นมากจนฉันพลอยคิดว่ามันใช่ตามนั้น

“จริงเหรอคะ”

“งั้นเก็บที่มีอยู่ตอนนี้ไว้ใช้ที่บ้าน แล้วเปิดเทอมใหม่นี้เอาเซตดินสอกับยางลบไปโรงเรียนก็ได้นี่จ๊ะ เนอะ”

“นั่นสิ อืม ไหนๆ แล้ว ซื้อละกัน”

พ่อก็บอกอย่างนั้นเหมือนกัน สุดท้ายเลยซื้อทั้งกล่องดินสอ ดินสอยางลบ แล้วก็แผ่นรองเขียนด้วย

แค่คุณริกะปรากฏตัว ฉันก็ได้ของน่ารักเต็มไปหมดทั้งที่ไม่ใช่วันเกิดจนรู้สึกตกใจมากกว่าดีใจ แต่น่าจะต้องแอบไม่ให้ปู่ย่าเห็นจะดีกว่ามั้ง

พอซื้อของเสร็จก็กินแฮมเบอร์เกอร์เป็นอาหารกลางวันกันแล้วก็กินซอฟต์ครีมกับคุณริกะ ท้ายสุดยังได้ซื้อน้ำมะนาวโซดาไปดื่มต่อบนรถด้วย เป็นหนึ่งวันที่มีแต่เรื่องสนุก คนที่นำของระยิบระยับเป็นประกายที่ไม่เคยมีอยู่ข้างตัวฉันมาให้ก็คือคุณริกะ

หลังจากนั้นฉัน พ่อ และคุณริกะออกไปข้างนอกกัน 3 คนอีกหลายครั้ง บ้างก็ไปซื้อของหรือไปสวนสนุก คุณริกะแต่งตัวน่ารักดูดีเสมอ คุยเก่งเวลาอยู่ด้วยทำให้ฉันก็พลอยอารมณ์ดี ระหว่างที่เราเจอกันไม่กี่ครั้งนั้น ฉันก็ได้รู้ว่าคุณริกะมีนามสกุลว่าทานากะ อายุ 27 ปีซึ่งน้อยกว่าพ่อ 8 ปีและถูกส่งมาทำงานประจำบริษัทที่พ่อทำงาน ระหว่างนั้นคุณริกะคุยให้ฉันฟังว่า “ตรงข้ามกับยูโกะจัง ฉันมีแต่แม่น่ะ” ฉันได้ยินอย่างนั้นก็ยิ่งรู้สึกเหมือนกับว่าคุณริกะที่ฉันปลื้มเขยิบเข้ามาใกล้ชิดฉันมากยิ่งขึ้น

หลังจากนั้น ตอนปิดภาคเรียนฤดูใบไม้ผลิก่อนขึ้นชั้นประถม 3 พ่อถามฉันว่า

“คุณริกะจะเป็นแม่ของยูจังได้มั้ย”

ฉันรู้สึกได้ว่ากำลังถูกถามเรื่องสำคัญมากอยู่ แต่มีคุณริกะอยู่ด้วยที่บ้านทุกวันมันต้องสนุกแน่เลย ฉันเลยรีบตอบทันที “ค่ะ ค่ะ แน่อยู่แล้ว” ตอนหลังถึงค่อยรู้ตัวว่าที่พ่อรีบเล่าเรื่องแม่ให้ฟังก็คงเพราะเรื่องนี้

เวลาเดียวกับที่ขึ้นประถม 3 ในที่สุดคุณริกะก็มาอยู่ที่บ้านของพวกเราแล้วการใช้ชีวิตร่วมกัน 3 คนก็เริ่มต้นขึ้น

อาหารเย็นที่เคยมีแต่เมนูต้มหรือปลาย่างก็เปลี่ยนเป็นข้าวไข่ห่อ[6]

[6] ข้าวไข่ห่อ (Omraisu) มาจากคำว่า Omelette กับ Rice

แกงกะหรี่ ข้าวหน้าซอสฮายาชิ[7]ฯลฯ รวมถึงการทำความสะอาดบ้านแล้วก็ซักผ้า คุณริกะทำให้หมดแถมยังพูดชมเสมอถ้าฉันเข้าไปช่วย พอกลับถึงบ้านก็เจอคุณริกะรออยู่เสมอ วันหยุดก็ไปโน่นไปนี่พร้อมกัน 3 คน

ทุกเช้าก่อนไปโรงเรียนคุณริกะจะมัดผมให้น่ารัก เวลาเพื่อนมาเที่ยวบ้านก็จะเตรียมขนมเยอะแยะไว้ให้

“แม่ของยูจังทั้งสาวทั้งสวยดีจังเลย”

“ฉันก็อยากเป็นลูกของบ้านยูจังอีกคนจัง ดูน่าสนุกตลอดเลย”

เพื่อนๆ บอกกับฉัน ฉันจึงยิ่งภูมิใจที่มีคุณริกะเข้าไปใหญ่

แต่ไม่ว่าเวลาผ่านไปนานแค่ไหน คุณริกะก็คือคุณริกะ ฉันไม่ได้รู้สึกว่าคุณริกะคือแม่

“เรียกว่าแม่ดีกว่ามั้ยคะ”

ผ่านไปประมาณ 3 เดือนหลังจากที่เริ่มอยู่ด้วยกัน ในคืนวันที่อากาศร้อนขึ้นหลังอาหารเย็น ฉันกินเยลลี่ที่คุณริกะเตรียมให้พลางถาม

เยลลี่สำเร็จรูปที่ทำง่ายๆ เพียงละลายน้ำแล้วแช่เย็นก็กินได้ เขียนว่ารสเมล่อนแต่ไม่มีรสผลไม้สักเท่าไร แต่สัมผัสเด้งดึ๋งดั๋งในปากทำให้รู้สึกดีใกล้ถึงฤดูร้อนแล้วคุณริกะเลยทำเยลลี่แบบนี้ให้กินบ่อยๆ

“ทำไมล่ะ”

“ทำไมน่ะเหรอคะ...คุณริกะอุตส่าห์เป็นแม่ให้แท้ๆ แต่กลับเรียกว่าคุณริกะ เลยรู้สึกแปลกยังไงไม่รู้”

“จะเรียกยังไงก็ได้จ้ะ เอาที่ยูโกะจังชอบก็แล้วกัน”

คุณริกะว่าแล้วก็หัวเราะ

เวลาหัวเราะ ใบหน้าคุณริกะสวยสดใสขึ้นมาทันใด ใบหน้าแบบนั้นไม่เหมาะกับการถูกเรียกว่าแม่ คุณริกะที่ไม่เหมือนกับแม่คนไหนของเพื่อนๆ เลย ทั้งซักผ้าและทำอาหารให้ แต่ก็ยังมีอิสระเสรี แต่งตัวเก๋ไก๋น่ารัก ทั้งฉัน

[7] ข้าวหน้าซอสฮายาชิ คือ ข้าวราดสตูเนื้อสไตล์ญี่ปุ่น

และพ่อยินดีที่มีคุณริกะมาอยู่ด้วย แล้วคุณริกะล่ะ คงอยากแต่งงานกับพ่อแต่อยากถึงขั้นเป็นแม่ด้วยหรือเปล่านะ

“ฉันนี่โชคดีจังเลยนะ”

คุณริกะพูดกับฉันที่กำลังนั่งครุ่นคิด

“เรื่องอะไรเหรอคะ”

“แค่แต่งงานกับซูจังก็ได้เป็นแม่ของยูโกะจังด้วยน่ะสิ”

“นั่นเรียกว่าโชคดีเหรอคะ”

พอเป็นแม่ ก็ต้องดูแลลูกแล้วไหนยังต้องทำงานบ้านอีก ดูออกจะยุ่งสิไม่ว่า โชคดีตรงไหนอย่างนั้นเหรอ

“ใช่น่ะสิจ๊ะ แถมยูโกะจังยัง 8 ขวบแล้วด้วย”

“8 ขวบมีอะไรดีเหรอคะ”

“อืม ก็แหมได้ยินว่าคลอดลูกนี่มันเจ็บมาก ประมาณว่าเหมือนเอาแตงโมออกจากรูจมูก ทรมานอย่างกับถูกค้อนทุบที่เอวเลยเชียวนะ แถมเลี้ยงลูกที่ยังไม่ถึง 3 ขวบ เดี๋ยวร้องไห้งอแงเดี๋ยวต้องคอยอุ้มตลอด ต้องลำบากแน่ๆ แต่นี่ยูโกะจังโตแล้วเลยข้ามเรื่องลำบากพวกนั้นไปหมดเลย ได้เป็นแม่ของยูโกะจังนี่คุ้มมากเลย”

ค้อนกับแตงโม ยังมีเรื่องที่ไม่เข้าใจเท่าไร แต่ดีแล้วที่คุณริกะมาบ้านหลังนี้

“เป็นแม่นี่สนุกเหรอคะ”

“อื้ม สนุก เวลาอยู่กับยูโกะจัง ทำให้ได้ประสบการณ์ชีวิตในช่วงวัย 8 ขวบที่ผ่านมานานมากแล้วอีกรอบหนึ่ง ทำให้รู้ว่ามีเรื่องเยอะแยะเลยที่ถ้าไม่มีลูกก็คงไม่ได้ทำ”

“งั้นเหรอคะ”

“ใช่ ใช่ ได้ซื้อเครื่องเขียนน่ารักๆ ชวนเพื่อนมาเที่ยวบ้าน มีแต่เรื่อง

สนุกๆ”

คุณริกะคุยอย่างดีอกดีใจ ดูเหมือนไม่ได้โกหก

“ยูโกะจังก็เหมือนกันนะจ๊ะ ถ้าเรายิ้มแย้มแจ่มใส ก็จะมีแต่โชคดีเข้ามามากมาย”

“จริงเหรอคะ”

“ใช่ เด็กผู้หญิงน่ะถ้ายิ้มแล้วจะดูน่ารักขึ้น 30 เปอร์เซ็นต์เลยนะ ไม่ว่าอีกฝ่ายจะเป็นใครมาจากไหนก็ต้องชอบทั้งนั้น การเป็นที่รักเป็นเรื่องสำคัญเลย ไม่ว่าเวลาสนุกหรือเหนื่อย เราก็ต้องยิ้มแย้มตามสถานการณ์นั้นๆ”

คุณริกะพูดอย่างนั้นแล้วหัวเราะ พอเห็นใบหน้าอย่างนั้น ฉันก็ดีใจไปด้วย

หัวเราะเยอะๆ เข้าไว้ ยิ้มแย้มกับทุกคน ฉันตัดสินใจว่าจะทำอย่างนั้น นี่เป็นคำแนะนำจากคุณริกะที่ไม่บ่นโน่นบ่นนี่ ฟังเอาไว้ดีกว่า แล้วแถมวันเวลาที่มีแต่เรื่องสนุกแบบนี้ทุกวันคงไม่ได้มีไปตลอด วันที่ต้องฝืนหัวเราะคงมาถึงสักวัน ฉันมีลางสังหรณ์แบบนั้น

7

“ฉันว่าเพราะยูโกะจังสวยเหมือนคุณมิโตะมากกว่าได้อิทธิพลมาจากริกะนะ”

คุณโมริมิยะพูดแบบนั้นหลังจากที่ฉันเล่าเรื่องฮามะซากะคุงวันนี้

“ใช่เหรอ”

“ในบรรดาพ่อรุ่นก่อน คุณมิโตะหล่อที่สุด ถึงฉันจะพอรับได้ก็เถอะ แต่โชคดีมากที่หน้ายูโกะจังไม่เหมือนคุณอิสุมิงะฮะระนะ”

ในบรรดาพ่อรุ่นก่อน คนที่ฉันสืบสายเลือดเดียวกันมาก็มีแต่มิโตะ ชูเฮที่เป็นพ่อคนแรก เป็นไปไม่ได้ที่หน้าตาฉันเหมือนคนอื่นแต่คุณโมริมิยะกลับพูดด้วยสีหน้าจริงจัง

“แบบนี้เสียมารยาทกับคุณอิสุมิงะฮะระนะคะ”

“ไม่เป็นไรหรอก ข้อดีของคุณอิสุมิงะฮะระไม่ได้อยู่ที่หน้าตา”

“แหม มันก็ใช่อยู่หรอก อะไรกัน หนูไม่ค่อยเหมือนคุณริกะหรอกเหรอเนี่ย”

เพราะเป็นผู้ปกครองที่อยู่ด้วยนานที่สุด ฉันเลยคิดว่านิสัยใจคอหรือวิธีเข้าหาคนจะพลอยคล้ายคุณริกะไปด้วย ตั้งแต่ประมาณประถม 5-6 ที่เริ่มมีผู้ชายมาชอบก็เพราะฉันยิ้มแย้มอัธยาศัยดีเหมือนกับคุณริกะนี่นา

“สิ่งที่ยูโกะจังมีต่างกับที่ริกะมี”

“หนูเองก็ไม่ได้สวยสดใสเหมือนคุณริกะด้วยสินะ”

ถึงคุณโมริมิยะไม่พูด แต่ฉันก็รู้ตัวดีว่าไม่ได้ฟูฟ่าแบบคุณริกะเลย

“ใช่ ยูโกะจังน่ะสงบเสงี่ยมเรียบง่าย อาจเพราะปู่ย่าเป็นคนเลี้ยงแม้ช่วงยังเล็กเท่านั้นก็เถอะ”

“งั้นหรอกเหรอคะ...”

ตั้งแต่เริ่มใช้ชีวิตร่วมกับคุณริกะก็มีแต่เรื่องดีๆ แต่เวลาเดียวกับที่คุณริกะมาบ้านหลังนี้ ฉันก็เริ่มไม่ได้เจอหน้าปู่ย่า เพราะเริ่มไม่จำเป็นที่ฉันต้องไปอยู่บ้านย่าระหว่างที่พ่อไม่อยู่ เพราะไม่ต้องอยู่คนเดียวแล้ว เลยห่างเหินไปในที่สุด

ทั้งที่เป็นครอบครัวสายเลือดเดียวกันแถมยังเลี้ยงดูกันมาขนาดนั้น แต่กลับห่างหายไม่เห็นหน้าเห็นตากันตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้ ไม่ว่าจะเรื่องเจอหน้าต้องทักทาย การใช้ของอย่างทะนุถนอม วิธีใช้ตะเกียบหรือคำพูดคำจา ล้วนได้ปู่และย่าสอนให้ทั้งนั้น แต่ตอนนี้ท่านทั้งสองเป็นยังไงบ้างฉันกลับไม่รู้เลย พอนึกถึงปู่ย่าขึ้นมาแล้วฉันก็รู้สึกผิด

“นี่ นี่ ที่สำคัญกว่าเรื่องนั้นน่ะ กินเยลลี่กันเถอะ เยลลี่ วันนี้ทำแบบ

ใส่เจลาตินน้อยลงด้วยนะ”

คุณโมริมิยะวางเยลลี่ลงตรงหน้าฉันที่เงียบไป เยลลี่สีเหลืองอ่อนที่ใส่อยู่ในแก้วใส กลิ่นสดชื่นของเกรปฟรุตโชยมา

“ว้าว น่าอร่อยจัง”

“ใช่มั้ยล่ะ วันนี้ลองลดปริมาณเจลาตินลงครึ่งหนึ่งของสูตร”

ตั้งแต่เข้าเดือนพฤษภาคม คุณโมริมิยะทำเยลลี่แทบทุกวัน เพียงแค่ละลายเจลาตินลงในน้ำผลไม้แล้วก็แช่เย็น แต่คุณโมริมิยะทดลองใช้น้ำผลไม้หลากหลายแล้วก็ปรับปริมาณเจลาตินนิดหน่อยทุกวัน

“เอาสิ กินเลย”

“ขอบคุณค่ะ...อ๊ะ หนึบๆ อร่อยดีค่ะ”

เยลลี่เนื้อนุ่มที่ดิ้นไปมาไม่ยอมให้ช้อนตัก พอตักใส่เข้าปากได้ปุ๊บก็ลื่นปรื๊ดลงคอ

“โอ้ นี่มันเยลลี่ไฮโซเลยนะเนี่ย”

คุณโมริมิยะก็ตักชิมหนึ่งคำแล้วพูดอย่างพออกพอใจ

“เยลลี่เนี่ยแค่เอาเจลาตินที่ชุ่มน้ำผสมกับของเหลวก็ทำได้แล้ว ถ้าผสมกับน้ำผลไม้ 100 เปอร์เซ็นต์ ก็จะได้รสชาติแท้จริงของน้ำผลไม้ แบบนี้ไม่มีขายตามร้านเบเกอรี่ทั่วไป แถมยังราคาสมเหตุสมผลอีก”

“คงใช่มั้งคะ”

“ของหวานที่ทำง่ายแล้วก็ถูกขนาดนี้ กลับต้องจ่ายเงินซื้อเนี่ยนะ”

คุณโมริมิยะมองเยลลี่แล้วพูดน้ำเสียงไม่พอใจ

“เขารวมค่าภาชนะไปด้วยไม่ใช่เหรอคะ ดูพวกเยลลี่ที่ขายกันตามร้านเบเกอรี่สิคะ ส่วนใหญ่ใส่ถ้วยน่ารักทั้งนั้น”

“ถ้าอยากได้ถ้วยก็ต้องไปร้านขายภาชนะใส่อาหารหรือเปล่า อยากได้ภาชนะน่ารักแล้วไปร้านเบเกอรี่นี่ไม่เคยได้ยินนะ”

“เออจริงสิคะ เรื่องนั้นช่างมันเถอะ คุณโมริมิยะไม่มีแฟนเหรอคะ”

คุณโมริมิยะบ่นโน่นบ่นนี่เรื่องเยลลี่ไม่หยุด จนฉันเบื่อต้องพูดเปลี่ยน

เรื่อง

“ทำไมเหรอ”

“ตั้งแต่คุณริกะไม่อยู่ก็ผ่านไปตั้ง 2 ปีแล้ว แถมคุณโมริมิยะก็อายุ 37 แล้วด้วย”

“อายุ 37 นี่ยังหนุ่มไม่ใช่เหรอ แล้วฉันยังเป็นพ่อคนเต็มตัวด้วย ยุ่งขนาดนี้ไม่ใช่เวลามาพูดเรื่องรักๆ ใคร่ๆ”

คุณโมริมิยะพูดอย่างวางโต

ตอนนี้คุณริกะคงกำลังใช้ชีวิตอย่างมีความสุขกับคู่ครองคนใหม่อยู่แน่ คุณริกะเป็นคนที่อยากก้าวไปข้างหน้าเรื่อยๆ ต้องลืมเรื่องของคุณโมริมิยะแล้วอิ่มเอมกับชีวิตในตอนนี้แน่เลย พอคิดอย่างนั้นก็รู้สึกสงสารคุณโมริมิยะขึ้นมานิดหนึ่ง

“ลองคิดดูนะ จะใช้ถ้วยที่ใส่เยลลี่มามั้ย ต้องไม่ใช้อยู่แล้วละ เยลลี่น่ะ ถ้าเห็นที่ร้านเบเกอรี่ก็น่ารักดีแต่ราคาถูกเหลือเชื่อแน่ะ แล้วภาชนะที่ต่างชนิดออกไป ถึงมีแค่ใบเดียวก็ลำบากแล้ว”

วกกลับมาเรื่องเยลลี่อีกแล้ว ฉันถอนใจเบาๆ คนที่คุยได้ขนาดนี้กับแค่เรื่องเยลลี่ ถึงไม่ได้ทุ่มเทกับหน้าที่พ่อก็เถอะ คงหาคนที่ยอมมาเป็นคนรักไม่ได้หรอก

“จริงด้วย! พรุ่งนี้ลองทำเยลลี่ด้วยน้ำส้มแบบมีเนื้อส้มดีกว่า เป็นไงแค่นึกภาพก็น่าอร่อยแล้วใช่มั้ยล่ะ ไอเดียของฉันนี่บรรเจิดจริงๆ”

“นั่นสิคะ”

“นั่นสิคะเหรอ ตอบแบบขอไปทีนี่นา”

“ไม่ใช่สักหน่อย เอ้า เยลลี่ที่คุณโมริมิยะทำอร่อยสุดๆ”

เยลลี่สำเร็จรูปที่คุณริกะทำให้ฉันก็ชอบ แต่เยลลี่เนื้อนุ่มเหนียวหนึบแบบนี้ก็อร่อย นอกจากนี้ ทำตัวให้ทุกคนรักไว้จะดีกว่า พอนึกถึงคำสอนของคุณริกะ ฉันก็กินเยลลี่จนหมดแล้วยิ้มอวด

“ใช่มั้ยล่ะ”

คุณโมริมิยะพยักหน้าอย่างพอใจแล้วก็บอกว่า “เดี๋ยวเอามาเพิ่มให้นะ” พลางเดินไปทางห้องครัว

เยลลี่ใสกิ๊ง แม้ช่วยเพิ่มพลังได้ไม่เท่าเค้กช็อกโกแลตหวานๆ ที่แค่กินก็มีความสุข แต่ก็เป็นของหวานที่ไม่ว่ากินเมื่อไรก็สบายอารมณ์ เยลลี่รสใหม่กำลังรออยู่ พอคิดเรื่องนี้แล้วก็อยากให้ถึงช่วงเวลานี้ของวันพรุ่งนี้เร็วๆ

8

วันจัดงานแข่งกีฬาประเภทลูกบอล แม้อากาศชื้นเพราะเริ่มเข้าสู่ฤดูฝนแต่ท้องฟ้าสีครามแจ่มใสแผ่ปกคลุมทั่วฟ้า

“ทะโดโกโระ มาที่คอร์ตนี้เร็วๆ”

“โอย ฟุมินะคงกำลังทำคะแนนอยู่ในโรงยิมแล้วละมั้ง ฉันไม่อยากขยับตัวแล้วละ”

โมเอะเป้ายิ้งฉุบแพ้เลยจะต้องลงแข่งดอดจ์บอล พอฮามะซากะคุงเรียกจึงจำต้องยืนขึ้นจากใต้ร่มเงาไม้ที่อยู่ขอบสนาม

“เอาน่า สู้ๆ อันนี้รอบสุดท้ายแล้ว”

“ทีมเรายังไม่ชนะสักเกมเลย ต้องได้ที่โหล่แน่ๆ อยู่แล้ว ขอยอมแพ้ไปเลยก็ได้นี่นา”

“ไม่เคยได้ยินว่ามีขอยอมแพ้นะ”

“ทีมยูโกะได้ที่หนึ่งก็ดีแล้วนี่”

โมเอะเดินอืดอาดไปพลางปากก็บ่น

“ฉันเอาแต่หนี ไม่ได้ทำอะไรเลย”

“ทีมเรามีแต่ฮามะซากะแค่คนเดียวที่มุ่งมั่น”

โมเอะมองไปทางฮามะซากะที่กำลังโบกไม้โบกมือแล้วว่า “มาเร็วๆ

สิ” แล้วหน้าเบ้

“อย่าพูดอย่างนั้นสิ ไปเร็วเข้า”

“โอเค โอเค เฮ้อ เจ้าหนุ่มพราวเสน่ห์เท่แต่ในรั้วนี่กระดี๊กระด๊าซะน่าหมั่นไส้”

โมเอะพูดว่า “พูดมากน่ะ” แล้วก็วิ่งไปที่คอร์ต

“เจ้าหนุ่มพราวเสน่ห์เท่แต่ในรั้ว” เป็นคำที่โมเอะและพวกนักเรียนหญิงกลุ่มหนึ่งพูดล้อฮามะซากะคุง หมายถึงผู้ชายที่ใครๆ ก็ชอบด้วยเหตุผลเพียงแค่ร่าเริงแจ่มใสดี ซึ่งเป็นกันเฉพาะในกลุ่มนักเรียนเท่านั้น ถ้าออกไปอยู่ในสังคมข้างนอกเมื่อไรก็กลายเป็นแค่ผู้ชายธรรมดาเท่านั้นเอง แน่นอนว่าฮามะซากะคุงชอบพูดจาให้คนในห้องครื้นเครง แล้วก็คุยถูกคอกับทุกคนไปหมด ใครๆ จึงชอบเขากันตรงจุดนี้ แต่ทุกคนก็รู้ว่าจำเป็นต้องมีคนอย่างฮามะซากะคุงในโรงเรียน

ดอดจ์บอลแบ่งเป็นทีม A และทีม B ด้วยการจับสลาก พอดูสมาชิกแต่ละทีมแล้วทุกคนคงคิดเหมือนกันว่า “การจับสลากเป็นความไม่ยุติธรรมที่เหมือนจะยุติธรรม” ทีม A ที่มีแต่คนแข็งขันว่องไวต่างลิบลับกับทีม B ที่มีแต่คนไม่เก่งกีฬา ไม่ก็เด็กเรียบร้อยหรือคนที่กลัวลำบากอย่างโมเอะในจำนวนนั้น ฮามะซากะคุงที่อยู่ทีม A เหมือนฉันเสนอว่า

“กรรมการจัดงานอยู่ทีมเดียวกันทั้งสองคนมันไม่ดี ฉันไปอยู่ทีม B เอง”

ฮามะซากะคุงยิ้มให้ฉันแล้วบอกว่า “ถ้าอยู่ในทีมแบบนี้ ฉันจะได้เด่นไง” แต่ถ้าไม่มีฮามะซากะคุง ทีม B ก็ไม่เป็นทีม ฉันไม่ชินกับความเหลาะแหละเล่นๆ แบบนั้น แต่เขาก็มักทำให้ทั้งห้องขับเคลื่อนไปได้อย่างราบรื่น

“ว่าแล้วรอบสุดท้ายก็แพ้!”

ขณะที่ฉันกำลังเตรียมพิธีปิดในเต็นท์ส่วนกลาง โมเอะเอาผ้าขนหนูพาดคอแล้วเดินมา

“แต่ก็สูสีไม่ใช่เหรอ”

“ก็เนอะ ในที่สุดทุกคนก็ไปได้น่าพอใจจนจบการแข่งขันลงได้”

คงได้ขยับตัวเยอะอยู่ แก้มโมเอะแดงระเรื่อ

“โมเอะอยู่ในเกมจนถึงตอนสุดท้ายนี่”

“ฮิ ฮิ ก็นะ ยูโกะก็เป็นกรรมการซะเหนื่อย ลำบากเหมือนกันนะ”

“ไม่หรอก งานวันนี้เหลือนี่กับเก็บข้าวของเท่านั้นเอง”

ฉันพูดขณะเขียนชื่อทีมลงในใบเกียรติบัตร

ทุกทีมแข่งเสร็จเรียบร้อย พวกเด็กนักเรียนที่อยู่ในโรงยิมก็มารวมตัวกันที่สนาม ทุกคนบ่นเหนื่อยแต่ก็ยิ้มแย้ม งานแข่งกีฬาประเภทลูกบอลนี้เหมือนช่วยให้พักผ่อนคลายเครียดจากบรรยากาศการสอบเข้าที่ปกคลุมอยู่ทุกวี่วัน ฉันเหมือนถูกบังคับให้เป็นกรรมการจัดงานก็จริงแต่พอมองทุกคนแล้วก็รู้สึกภูมิใจขึ้นมา

หลังเลิกเรียน กรรมการจัดงานต้องช่วยกันเก็บสถานที่ สนามกีฬาเวลาบ่าย 3 โมงกว่าของกลางเดือนมิถุนายนยังมีแสงอาทิตย์ส่องทำให้เหงื่อไหลเป็นทาง

เก็บเต็นท์และผ้าปูรองพื้นเข้าโรงเก็บของ รวมถึงจัดการสนามแข่งให้เรียบร้อยคืองานที่ต้องทำ ฉันกับฮามะซากะคุงช่วยกันขนเสาตั้งเต็นท์ที่ทั้งยาวทั้งหนักไปเก็บที่โรงเก็บของหลายต่อหลายรอบ

“โมริมิยะนี่ช่วยงานคล่องดีนะ”

ฮามะซากะคุงยกเสาตั้งเต็นท์เหมือนเบาหวิวพลางพูด

“งั้นเหรอ”

ฉันแค่เป็นลูกมือช่วยให้ทันกับความคล่องแคล่วของฮามะซากะคุงเท่านั้นเอง แต่ปรากฏว่าพวกเราขนได้เยอะกว่าห้องอื่นมากเลย

“ไม่เหนื่อยเหรอ”

“ไม่เป็นไร”

“ทำให้เสร็จเร็วๆ ดีกว่า เดี๋ยวมีซมรมอีก”

ฮามะซากะคุงพูดขณะมองพวกนักเรียนที่เสร็จจากชั่วโมงโฮมรูมแล้วพากันออกมาที่สนาม

“นั่นสิ”

ใกล้เข้าฤดูร้อน การฝึกในคาบซมรมก็ยิ่งครึกครื้น จะอยู่เกะกะขวางทางไม่ได้ ฉันจึงยิ่งเร่งฝีเท้า

“ที่เหลือมีแต่เสาสั้นๆ กับกรวย เดี๋ยวฉันเกลี่ยพื้นสนามเอง”

ฮามะซากะคุงพูดแบบนั้น ฉันจึงขนเสาเต็นท์สั้นๆ ไปโรงเก็บของกับคิสุที่เป็นกรรมการจัดงานของห้อง 1

“ตอนขนอย่างกับตกนรก แต่ตอนอยู่ในโรงเก็บของเหมือนได้ขึ้นสวรรค์เลยนะ”

พอเหยียบเท้าเข้าไปในโรงเก็บของ คิสุก็พูดขึ้นมา

ภายในโรงเก็บของสลัว ส่วนที่แดดส่องไม่ถึงเย็นเหมือนโกหกถ้าเทียบกับความร้อนข้างนอก พออยู่ด้านในแล้วเหงื่อก็แห้งไปเอง

“จริงด้วย มีแต่ในนี้ที่เหมือนหน้าหนาวเลย ว้าว”

ขณะฉันกำลังจะแบกขาตั้งเต็นท์ไปด้านใน ขาก็ไปชนกับเครื่องตีเส้นสนามล้มคว่ำ

“โอ๊ย แย่แล้ว โทษทีนะ เดี๋ยวจะรีบเก็บเลย”

หินปูนหกออกจากเครื่องที่ล้มทำให้พื้นขาวไปหมด ฉันรีบร้อนหยิบไม้กวาดที่วางพิงอยู่ตรงมุมมา

“เดี๋ยวช่วยนะ”

คิสุก็ไปหยิบไม้กวาดมาช่วย

“ขอบคุณนะ เรียบร้อยแล้วเนอะ”

หินปูนที่อยู่ในเครื่องตีเส้นมีไม่เยอะ น่าจะกวาดสะอาดดีแล้ว แต่คิสุน่าจะเป็นคนเจ้าระเบียบเลยอุตส่าห์กวาดไปถึงตามซอกตามมุมอย่างพิถีพิถัน

“ยังไม่พอเหรอ”

“กวาดต่ออีกหน่อยเถอะ ไม่มีของต้องขนแล้วไม่ต้องรีบกลับไปที่สนามหรอก”

เหลือแต่เกลี่ยพื้นสนามอย่างที่คิสุบอก ทั้งผ้าปูพลาสติกและพวกอุปกรณ์ต่างๆ ก็เก็บเข้าโรงเก็บของหมดแล้ว ฉันจึงบอกว่า “นั่นสินะ” แล้วลงมือกวาดอีกรอบ ระหว่างที่กวาดฉันเพิ่งสังเกตว่ามีนักเรียนอยู่ในโรงเก็บของตั้ง 6 คน

มีกรรมการจัดงาน 12 คนจากห้องเรียนทั้งหมด 6 ห้อง เด็กห้องกิฟต์ 4 คนต้องไปเรียนวิชาเสริมพิเศษเลยไม่ได้มาร่วมเก็บของด้วย กรรมการจัดงานที่อยู่ตอนนี้รวมฉันด้วยมี 7 คน บ้างก็จัดเสาตั้งเต็นท์ในโรงเก็บของให้เรียบร้อย บ้างก็พับผ้าปูพลาสติก ต่างพากันเก็บงานเล็กน้อยอยู่ มีแต่คนน่าชื่นชมทั้งนั้นเลย ระหว่างที่คิดสายตาฉันก็มองไปทางสนามแล้วต้องตกใจ

ฮามะซากะคุงกำลังเกลี่ยพื้นอยู่ที่สนามคนเดียว แสงอาทิตย์ยามบ่ายคล้อยส่องกระทบหลัง รู้ได้เลยว่าชุดกีฬาคงชุ่มเหงื่อ สนามก็ร้อนระอุแถมงานเกลี่ยพื้นให้เรียบก็ต้องออกแรงเยอะ ระหว่างที่ทำงานสบายๆ อยู่ที่นี่ ถ้างานอื่นทยอยเสร็จไปก็ดีสิ อาจมีบางคนคิดอย่างนั้นก็ได้

“เดี๋ยวฉันกลับไปที่สนามนะ ไม่ค่อยชอบอยู่ในโรงเก็บของมืดๆ น่ะ”

ฉันบอกคิสุแล้วมุ่งไปสนาม

“โรงเก็บของ เก็บเรียบร้อยแล้วเหรอ”

ฮามะซากะคุงถามฉันที่วิ่งมาหา

“อืม โทษทีนะ ไปทำเครื่องตีเส้นล้มคว่ำ มัวแต่กวาดหินปูนอยู่เลยมาช้า”

“ในโรงเก็บของอากาศอบอ้าว ลำบากเลยสิ”

งานในโรงเก็บของสบายกว่างานเกลี่ยพื้นกลางสนามมากโข ฉันอยากพูดไปว่ามีแต่ฮามะซากะคุง นอกนั้นทุกคนอยู่ที่โรงเก็บของกันหมด แต่เหมือนคนขี้ฟ้องฉันเลยเก็บปากเก็บคำไว้

“เอ๊ะ ที่เกลี่ยนี่ใช้ยากขนาดนี้เลยเหรอ”

“เวลาผลักต้องใช้แรงเยอะ ถ้าดึงแบบนี้จะขยับง่ายกว่า”

ฉันพยายามขยับที่เกลี่ยดินสุดแรง ฮามะซากะคุงจึงดึงที่เกลี่ยพื้นให้ฉันดู

“อ่อ...เห็นทุกคนในชมรมเบสบอลขยับพากันดึงปรื๊ดๆ เลยนึกว่ามันไถเกลี่ยได้ง่ายๆ ซะอีก”

“ไม่มีทาง”

ฮามะซากะคุงพูดเสียงดังขึ้นมาแล้วหัวเราะ “ฉันน่ะกะจะไม่สารภาพรักแล้วละ” เขาพูดต่อ

“เอ๊ะ”

“ตั้งใจว่าจะสารภาพรักกับโมริมิยะให้ได้แต่ไม่เอาแล้วละ”

“อ้าวเหรอ...”

ที่จริงฉันก็ไม่ได้ตั้งตารอให้เขามาสารภาพรักเป็นพิเศษ แต่พอถูกพูดอย่างนั้นแล้วก็รู้สึกใจแป้วไปเหมือนกัน กังวลขึ้นมาว่าระหว่างที่เป็นกรรมการจัดงานด้วยกันฉันคงทำตัวไม่ได้เรื่องได้ราว

“ไม่ได้โชว์อะไรดีๆ ให้เห็นเลย”

ฮามะซากะคุงบอกกับฉันที่กำลังจะเอ่ยถามว่าทำไม

“อะไรดีๆ เหรอ”

“ใช่ ตอนแข่งดอดจ์บอลของห้อง 2 ฉันอยู่ทีม B ก็ได้ที่โหล่อีก”

“เอ่อ ก็ใช่”

“ทีมโมริมิยะได้ชนะเลิศแท้ๆ”

“แต่ฉันก็ไม่ได้ทำอะไรเลยนา ที่บอกว่าโชว์อะไรดีๆ ให้ดูหมายถึงชนะการแข่งดอดจ์บอลเหรอ”

“ก็อาจเป็นงั้นละมั้ง”

ฮามะซากะคุงดึงที่เกลี่ยไถพื้นปรื๊ดๆ พลางพูด

ฉันรู้สึกว่าชัยชนะมันเป็นคนละเรื่องกับข้อดี แต่ถึงยังไงฉันก็ไม่รู้ว่า

เขาต้องแสดงอะไรให้ดูแล้วฉันจะชอบ ระหว่างคิดเรื่องนั้น ฉันก็ดึงที่เกลี่ยดินอยู่ข้างฮามะซากะคุงที่ปรับดินให้เรียบอย่างชำนาญ

“แต่ว่าไว้เรามาเป็นกรรมการจัดงานหรือทำอะไรอย่างอื่นกันอีกนะ ทำงานกับโมริมิยะแล้วสนุกดี”

ฮามะซากะคุงพูดเสียงสูง

“แต่ฉันไม่ค่อยเก่งนะ ให้ยืนหน้าทุกคน พูดสรุปอะไรแบบนี้”

“ฉันก็เหมือนกัน”

“โกหก ฮามะซากะคุงเป็นตัวตลก...ไม่ใช่สิ เป็นคนสดใส ฉันว่าเหมาะนะ”

“บางทีฉันก็คิดนะ”

“อะไรเหรอ”

“โมริมิยะเนี่ยชอบเลือกใช้คำผิดบ่อยนะ”

ฮามะซากะคุงหัวเราะร่า

“ไม่ใช่นะ คงติดจากพ่อ...อ๊ะ แต่ตัวตลกเนี่ยหมายถึงร่าเริงดีนะ เป็นคำชมต่างหาก น่าจะนะ”

นี่ต้องเป็นเพราะนั่งคุยกับคุณโมริมิยะทุกคืนแน่ๆ ฉันหาข้อแก้ตัวพัลวัน

“ทำตัวตลกแต่ว่าฉันเป็นคนหยุมหยิมนะ”

“หรือเปล่านะ”

“จริงสิ เพราะงั้นฉันถึงดึงที่เกลี่ยแบบนี้ไง”

“เหรอ อืม ถ้าฉันต้องเป็นพนักงานเกลี่ยพื้น จะให้เป็นอีกก็ได้นะ”

“ไม่เคยมีตำแหน่งกรรมการเกลี่ยดินให้เรียบนะ โมริมิยะนี่ติงต๊องแฮะ”

ฮามะซากะคุงหัวเราะอีก

“เปล่าสักหน่อย นี่ก็เพราะพ่อ...”

ฉันพูดค้างไว้แล้วนึกถึงคุณโมริมิยะที่ชอบเน้นอยู่บ่อยๆ ว่าตัวเอง

“หัวดี” ถ้าเป็นอย่างนั้น ฉันติงต๊องเหมือนพ่อแม่คนไหนล่ะเนี่ย พอคิดเรื่องนี้ขึ้นมาก็รู้สึกตลกตัวเองจนหัวเราะออกมา

ตอนเกลี่ยพื้นไปได้เกือบครึ่ง กรรมการจัดงานคนอื่นก็พากันออกมาที่สนาม

“มาช้าเลย ในโรงเก็บของเละตุ้มเป๊ะเลยน่ะ”

“เก็บเต็นท์เรียบร้อยซะที”

“อ่อเหรอ โทษทีนะ ฉันมัวแต่อยู่ที่สนามนี่ แต่ก็เกือบจะเสร็จแล้วละ”

ฮามะซากะคุงตอบทุกคนที่กำลังจะเกลี่ยสนาม

แขนกำยำของฮามะซากะคุงที่จับที่เกลี่ยพื้นสะท้อนเหงื่อเป็นประกาย ดึงที่เกลี่ยพื้นได้ลื่นปรื๊ดเท่กว่าปาโดนคนเยอะแยะในการแข่งดอดจ์บอลมากเลย ถึงฉันไม่ได้ชอบฮามะซากะคุงขึ้นมาแต่ถ้าได้เป็นกรรมการอะไรก็แล้วแต่ด้วยกันอีกก็ดีเหมือนกันนะ ฉันคิดอย่างนั้น

9

“นี่ ขากลับแวะกินของหวานที่ไหนกันเถอะ”

โมเอะซวนหลังงานแข่งกีฬาประเภทลูกบอลผ่านไปหนึ่งสัปดาห์ ฟุมินะเสนอว่า “ร้านประจำที่เราไปกันเพิ่งขายน้ำแข็งไสด้วยนะ” พวกเราจึงไปร้านกาแฟใกล้สถานีกัน

ร้านกาแฟขนาดเล็กอยู่ตรงทางขึ้นเนินจากสถานีไป ดูล้าสมัยไปหน่อยที่จะเรียกว่าคาเฟ่แต่เป็นร้านที่พวกอาจารย์ไม่เข้ามาใช้บริการเลย จึงนั่งกินกันได้นาน เรา 3 คนจึงแวะกันประจำ

“ฤดูร้อนแล้วเนอะ”

ฟุมินะพูดขึ้น มีของหวานเย็นๆ เรียงอยู่บนโต๊ะ

พูดคุยและติดตามข่าวสารผลงานของ ฮิงาชิโนะ เคโงะ ได้ที่

DaifukuPUB

Higashino Keigo FC Thailand

ฉันมีพ่อแม่ 5 คน ฉันรักพวกเขาทั้งหมดเลย
โมริมิยะ ยูโกะ เป็นนักเรียนมัธยมปลาย
ฉันเป็นมิโดะ ยูโกะเมื่อแรกเกิด
หลังจากนั้นก็กลายเป็นทานากะ ยูโกะ
และเป็นอิมามิยะ ยูโกะ
และตอนนี้เรียกตัวเองว่า โมริมิยะ

ยูโกะ เด็กสาวที่มีพ่อ 3 คน แม่ 2 คน
และรูปแบบครอบครัวของเธอเปลี่ยนไปถึง 7 ครั้ง
ในขณะที่คนรอบข้างมองว่าสิ่งที่ยูโกะพบเจอนั้นเป็นปัญหา
แต่เธอกลับมองว่านั่น ไม่ใช่ปัญหาหรือเรื่องทุกข์เจ็บแม้แต่น้อย
ความรักรินหลั่งออกมาแม้จะไม่มีคำว่า "โดยสายเลือด"

อ่านจบแล้วอบอุ่น รู้สึกอยากกอดใครสักคนให้แน่นๆ เลย

ทดลองอ่าน @booktime

SN 0035 นิยาย
ISBN 978-616-14-0341-6
310.-
www.booktime.co.th